JANUARI/2015

inBeweging

Magazine van de Anarchistische Groep Nijmegen

Hoe een oorlog thuis kwam...

De aanslag op Charlie Hebdo

Een kritische analyse van de oorzaak en gevolgen van de terreuraanslag op Charlie Hebdo in Parijs.

> LEES VERDER / P4

13/12: De straat op tegen politie en controledrang

De AGN houdt een flyeractie in het centrum van Nijmegen

Zaterdag 13 december hebben wij met de Anarchistische Groep Nijmegen actiegevoerd in het centrum van Nijmegen tegen de steeds verder uitbreidende politiemacht en controledrang van de Nederlandse staat.

Met deze flyeractie hebben we een kritisch geluid laten horen en zijn we in contact gekomen met gelijkgestemden.

Al kan dit voor sommigen een controversieel onderwerp zijn, toch willen wij laten zien dat er veel meer mensen zijn die de macht van de politie wantrouwen en ter discussie willen stellen. De 'algemene mening' lijkt te zijn dat meer blauw op straat goed en nodig is. Wij delen deze mening absoluut niet en denken dat deze mening ook veel minder wordt gedragen dan ons wordt voorgehouden. Wij ervaren dat de toenemende politiemacht leidt tot een beperking van politieke vrijheid, omdat dialoog, creativiteit en protest steeds minder ruimte krijgt in de publieke ruimte.

De politie probeert zich te legitimeren als een *'waakzame'* instantie *'ten dienste van'* de gewone burger. Maar deze gewone burger moet dan wel een gehoorzame burger zijn die de mond niet opentrekt over de sociale, economische en politieke verhoudingen. Wij willen duidelijk maken dat de politie er niet enkel is om 'boeven' te pakken, maar dat zij de belangen dienen van de huidige orde.

We hebben de dag niet alleen gestaan tegen de politie als instituut, maar ook tegen het nationale en internationale veiligheidsbeleid. Grenzen gaan dicht en er wordt keihard bezuinigd op zorg en onderwijs. En daar waar we in verzet komen, staat de politie tegenover ons om ons 'in het gareel te houden' en voor ons te definiëren binnen welke marges protest mag plaatsvinden.

Hier hebben we genoeg van! We willen zelf bepalen hoe, waar én wanneer wij in verzet komen en dat doen we ook. We bepalen zelf wat we wel en niet pikken.

Check voor de uitgedeelde flyer *'Zes fabeltjes over de politie'* onze website: www.anarchistischegroepnijmegen.nl

De grote truc

Een brood stelen is diefstal, 70 miljard stelen is 'bestuur'

DOOR ARTHUR IJZERMAN

In september 2014 verschenen wat kleine berichten dat 70 miljard aan AWBZ-premie niet besteed is aan de zorg. Het ministerie van Volksgezondsheid, Welzijn en Sport en het ministerie van Financiële Zaken kunnen niet uit leggen wat er aan de hand is. Het bericht krijgt niet veel aandacht. Vreemd, want gelijkertijd wordt er een enorme omvorming van de langdurige zorg voorbereid. Wat is hier aan de hand?

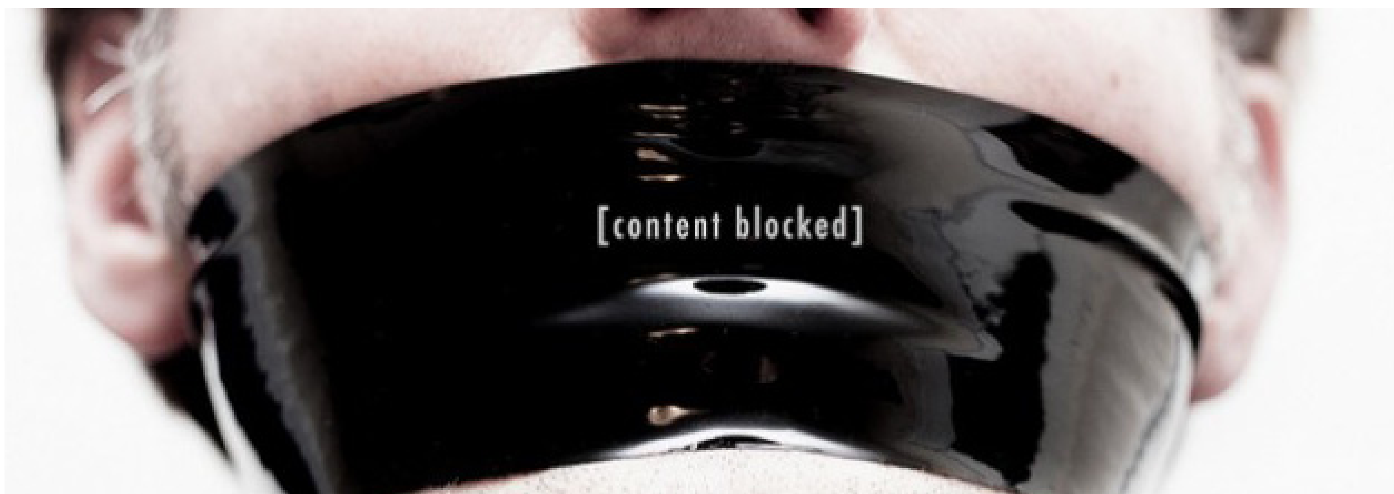
825.000 mensen, ongeveer 5% van de inwoners van ons land, ontvangt AWBZ-zorg. Ongeveer 700.000 mensen leveren deze zorg. De hervormingen in de AWBZ, de langdurige zorg die vanaf 01-01-2015 ingaan, hebben dus effect voor zo'n 1,5 miljoen mensen. De afgelopen jaren is door politici steeds betoogd dat de AWBZ onbetaalbaar is geworden. De AWBZ wordt betaald door middel van een premie, die wordt verrekend met de inkomstenbelasting. Uit die premie wordt de AWBZ-zorg betaald. Steeds hebben politici gesteld dat deze zorg in Nederland veel te duur wordt. Er moet grof geld bij, zo stelt ook Jet Bussemaekers keer op keer. Groot is dan ook mijn verwondering als in september 2014 blijkt dat in de periode van 2001 tot en met 2013 70 miljard euro aan AWBZ-premie meer is opgehaald dan aan de AWBZ is besteed. Nog groter is mijn verbazing dat dit feit niet leidt tot grote publieke verontwaardiging?! Er worden toch 1,5 miljoen mensen geraakt door dit bedrog. Alsof Irak nog een keer wordt binnengevallen nadat bekend is dat verhalen over massavernietigingswapens niet klopte. Of is bedrog door politici inmiddels zo gewoon dat niemand zich meer druk maak?

Niet helemaal. Ik, wij, de AGN blijft zich teweerstellen tegen de minachting die de macht steeds over ons uitstrooit. Voel jij ook een verontwaardiging waar je iets mee wilt doen, neem dan contact met ons op.

COLOFON

inBeweging is de nieuwsbrief van de AGN en verschijnt onregelmatig

Bijdragen of meehelpen verspreiden? Mail naar agn@riseup.net

Demonstratierecht? Dat is al lang verleden tijd

Hoe de VVD met het terugdringen van overheidsbemoeienis vooral de bemoeienis bedoelt met de zaken van de kapitalistische klasse

DOOR TOMMY RYAN

Al jaren lang wordt autonoom centrum de Vloek in Scheveningen bedreigd met ontruiming voor de ene na de andere megalomane fantasie van projectontwikkelaars. Dat de plek ruimte biedt voor een aantal mensen om hun boterham te verdienen, voor anderen een plek is om elkaar te treffen op eigen voorwaarden, een plek voor alternatieve politiek zonder financiële of politieke afhankelijkheid, dat doet er niet toe.

Wat telt in de ogen van de ondernemers in de gemeenteraad is of er voor hen meer geld aan de grond valt te verdienen dan dat de mensen die er nu gebruik van maken produceren. Zo wordt het project nu bedreigd door een zeilcentrum – uiteraard voor mensen met een dikke portemonnee.

20 november deed de rechter uitspraak dat de reden om de Vloek te ontruimen gegrond is. Hiermee zal weer een plek verdwijnen die een bijdrage levert aan de zoektocht naar een weg uit deze menselijke armoede.

De ontruiming van deze plek zal niet zonder slag of stoot verlopen. Al op de avond van de uitspraak van de rechter werd er een korte spontane demonstratie door het centrum van Den Haag gelopen. Uiteraard was de politie het niet eens met dit vertoon van eigenrichting. De demonstratie werd staande gehouden en de mensen die weigerden zich te identificeren werden opgepakt.

Deze eerdere gebeurtenis zou de aanloop worden van een fundamenteel kritieke ontwikkeling die we de afgelopen jaren al vaker hebben gezien. De voorwaarden voor de door de kapitalisten zo mooi aangeprezen burgerlijke democratie worden te grabbel gegooid. Wat volgt, is namelijk een door burgemeester Jozias van Aartsen (VVD) uitgeroepen verbod op demonstreren voor de mensen die achter de Vloek staan. Zij zouden betrokken zijn bij eerdere demonstraties van de Antifascistische Actie en de onaangekondigde demonstratie na de gerechtelijke uitspraak voor de Vloek. De spontane demonstratie die sympathisanten hielden na de gemeenteraadsvergadering van 16 oktober wordt door de burgemeester aangehaald. Na deze spontane demonstratie sprak de politie van een gewonde agent. Maar later bleek na vragen van het CDA dat de agent geheel zelfstandig zijn knie had verdraaid, en dat dit niet toe te schrijven was aan de demonstranten.

Nou hebben wij, juist om deze reden, vrij weinig met de burgerlijke democratie. Toch is het zorgwekkend dat de speelruimte voor activisten steeds verder ingeperkt wordt. Als zaken individueel worden bekeken lijken het slechts negatieve toevalstreffers, maar bekijk je het grote plaatje, dan toont zich een heel ander beeld.

De publieke ruimte is de afgelopen jaren steeds verder gecontroleerd geraakt door de overheid en gekapitaliseerd door ondernemers. Openbare pleinen worden ten dienste gesteld van economische ontwikkeling. Elke openbare uiting van collectief vermaak of protest moet vooraf goedgekeurd worden of de heren van stadstoezicht en politie zullen het de kop indrukken.

“Als je demonstraties wil verbieden omdat mensen tijdens andere ludieke acties zijn opgepakt, zou je ook alle demonstraties van bijv. Greenpeace kunnen verbieden. Het demonstratierecht in de zogenaamde stad van vrede en recht word steeds meer ingeperkt. Eerst werd de Schilderswijk een no-go area om je mening te uiten, daarna woonwijken en het centrum en toen verlengde van Aartsen deze maatregelen ook nog voor onbeperkte tijd. Nu mogen wij ook al geen demonstratie meer lopen. Demonstratierecht is geen leuke bijkomstigheid van je rechten, maar een fundamenteel onderdeel van de vrijheid van meningsuiting.”

Aldus Kwinten Keesmaat, woordvoerder van De Vloek.

Wij staan achter de Vloek. We denken dat dergelijke plekken de ademruimte bieden voor de verstikking van de moderne stad. De voedingsbodem kunnen zijn voor nieuwe ideeën voorbij staat en kapitaal.

Aanslag op Charlie Hebdo

Hoe een oorlog thuis kwam

DOOR TOMMY RYAN

7 januari vond er een terreuraanslag van Jihadisten plaats in het centrum van Parijs, gericht tegen het satirische magazine Charlie Hebdo. Dit naar aanleiding van een spotprent van de profeet Mohammed die eerder in het magazine werd geplaatst. Bij de aanslag werden medewerkers van het blad vermoord en kwamen een aantal agenten om het leven. De media heeft over het precieze verloop van deze aanslag en de daarop volgende klopjacht al veel bericht. Daarom zal ik daar op het moment niet verder op in gaan.

Wat ik belangrijker vind, is in te gaan op de aanleiding van een gebeurtenis als die van afgelopen januari en te kijken naar de mogelijke gevolgen en strategieën ertegen.

Maatschappelijk veroorzaakte (en veroorzaakt) de aanslag veel onrust. Zo'n gerichte aanslag op een burgerdoelwit is een heftige en verontrustende daad. Men ging dan ook massaal de straat op om zich uit te spreken tegen de terreuraanslag en als steunbetuiging met de nabestaanden onder de leus "Je Suis Charlie". Al snel volgden ook de vele politici met verklaringen dat "dit een aanslag is op de (pers)vrijheid" en dat "we samen staan tegen terreur en hiervoor niet zullen wijken". Deze uitspraken klonken van de Franse president François Hollande tot Duitse Bondskanselier Angela Merkel, van Mark Rutte tot een veelvoud aan invloedrijke en minder invloedrijke internationale politici. De ogenschijnlijk begrijpelijke leuzen verstoren echter zeer problematisch de gebeurtenissen en zij kunnen onze samenleving een gevaarlijke kant op drijven.

Diegene die via de media namelijk zo hard roepen dat het een aanslag was op onze vrijheid, zijn juist diegene die de grootste bedreiging voor onze vrijheid vormen. In heel Europa staan politici te trappelen om verzoeken in te dienen voor vergaande anti-terreurwetten die in werkelijkheid de vrijheden waarover zij spreken aan de ketting zullen leggen. Zo moeten we niet vergeten dat ironisch genoeg het de Franse Staat zelf was die in de jaren '70 het satirische magazine Charlie Hebdo verbood – toen nog Hari-Kiri genaamd – omdat het blad de toenmalige president belachelijk maakte.

Een kleine greep uit de anti-terreurvoorstellen laat al snel zien wat de gevolgen zullen zijn: vergaande anti-radicaliseringsprogramma's - is het afwijzen van de huidige politiek 'radicalisering'? - paspoorten afpakken van mensen die verdacht worden – verdacht is niet veroordeeld, gestraft dus op basis van verdenking – nóg verdergaande internetcontrole, een verbod op de versleuteling van informatie, de roep van de politiebond dat de politie zwaardere wapens nodig zou hebben en sneller geweld mag gebruiken (zonder hier verdere verantwoording voor af te hoeven leggen). De lijst is lang en verontrustend. Verontrustend omdat al deze middelen ook ingezet worden in tijden van oproer tegen overheden die juist ons onze vrijheid ontnemen. Zij die in opstand komen worden overal ter wereld als terrorist gekenmerkt en daarmee wordt je dus slachtoffer van de bij dit soort gebeurtenissen uitgerolde repressieve wetgeving.

WETTEN MET VERGAANDE GEVOLGEN DIE NIETS DAN SCHIJNVEILIGHEID CREËREN

Daarbij geven deze wetten een vals gevoel van veiligheid. Individuele terreuraanslagen zoals die op Charlie Hebdo zullen nooit voorkomen kunnen worden. Een voorbeeld van omstreden antiterreurwetgeving is die om data van mensen massaal op te slaan. Deze wet staat in Duitsland klaar maar was al in werking in Frankrijk; het voorkwam niets. Deze wetten zullen alleen leiden tot nog verdere controle van de staat over diens inwoners.

Valse eenheid

Als we beter kijken naar wat er is gebeurd in Europa, zullen we niet kunnen ontkennen dat de gebeurtenis van afgelopen januari een direct gevolg is van imperialistische oorlogen in het Midden-Oosten en de geïnstitutionaliseerde en maatschappelijke uitsluiting. De roep van politici dat *"we moeten zo blijven als 'we' zijn"* is dan ook op twee manieren problematisch. Ten eerste zijn *'wij'* namelijk helemaal geen één met politici,. Ten tweede moet de huidige politiek van het 'Westen' wat betreft oorlog en geïnstitutionaliseerd racisme ook zeker niet blijven zoals die is.

De Westerse binnen- en buitenland-politiek zijn juist één van de belangrijkste oorzaken dat de mensen in het Midden-Oosten zo boos zijn op het Westen. Jongeren met een andere culturele achtergrond hier, zijn vervreemd van de samenleving door structurele uitsluiting. Mensen in het Midden-Oosten worden bruut onderdrukt door dictators waarmee het Westen bondgenootschappen heeft (Tunesië, Lybië, Egypte, Syrië, Saoedi Arabië, Jemen, Quatar om er een paar te noemen). Als direct gevolg van de koloniale uitstapjes van het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk heerst zware etnische en religieuze verdeeldheid - zo van de tekentafel door het opdelen van grond dwars door etnische en religieuze spanningen heen.

Men leeft in veel landen massaal in armoede en lijdt aan extreme fysieke en psychologische schade door tientallen jaren van oorlog door Rusland en de Verenigde Staten. De oorlogen waar de VS en diens bondgenoten zich al decennia schuldig aan maken hebben al honderdduizenden mensen het leven gekost. De bommen van drones maken nog dagelijks burgerslachtoffers, ongemerkt, ver weg.

Dacht je dat de aan stukken gereten lichamen van de op afstandsbestuurde raketten schonere doden achterlaten? Dacht je dat de daders van de aanslag op Charlie Hebdo anders zijn dan Anders Breivik, die in 2011 in Noorwegen 92 mensen bij een aanslag vermoordde? Denk je dat de slachtoffers van de drones die in onze naam vliegen boven Irak, Afghanistan, Pakistan, Syrië, een ander soort slachtoffers zijn dan de slachtoffers van de aanslag op Charlie Hebdo?

Oorlogen ontnemen ons alles. Dat maakt boos, wanhopig en het bestaan uitzichtloos. Zolang er in het Midden-

Oosten in onze naam oorlog wordt gevoerd, lopen wij het risico doelwit te worden van extremisten. Meer 'anti-terreurwetgeving' of bommen zullen geen oplossing zijn. Sterker nog ze zijn voor een deel de oorzaak. Het is van belang in te zien dat de tragische gebeurtenissen van afgelopen januari een direct gevolg zijn van de oorlogen in het Midden-Oosten en de discriminatie en uitsluiting van minderheden in onze samenleving.

MEER 'ANTI-TERREURWETGEVING' OF BOMMEN ZULLEN GEEN OPLOSSING ZIJN

De enige succesvolle strategie tegen religieus fanatisme en terreur is een strategie van verzet tegen de imperialistische oorlogen die in onze naam gevoerd worden, tegen de uitsluiting en uitbuiting hier lokaal.

We moeten ons verzetten tegen politici, die ons de verkeerde richting op drijven. We moeten ons verzetten tegen een oriëntalistische wereldbeeld waarbij het Midden-Oosten als barbaars en als onderontwikkeld wordt gepresenteerd. Het is tijd dat we hen als onze gelijken zien en behandelen, met dezelfde aspiraties als wij – een leven van vrijheid, veiligheid en eigenrichting.

Het is van groot belang de democratische en revolutionaire krachten in het Midden-Oosten te steunen. De experimenten in Rojava zijn lichtpuntjes in tijden van barbarij. Zij zijn het die wellicht een vrije en gelijkwaardige toekomst kunnen brengen en een antwoord zijn op het extremisme dat door oorlog en vernietiging in werking is getreden. En ze kunnen een antwoord zijn op de onderdrukking die al veel te lang in die regio regeert.

VERZET IN KOBANI HOUDT STAND

Een interview met de DAF uit Turkije over revolutionaire solidariteit

In de reguliere media is er na een grote hype begin november 2014, nog nauwelijks aandacht voor Kobani – bolwerk van verzet tegen de Islamitische Staat (IS) in Rojava, Koerdistan. De strijd in Kobani is echter verre van over. Op de grond wordt er nog steeds hard gevochten en bieden de troepen van de YPG[1] en YPJ[2] fel verzet tegen de religieuze fundamentalisten.

De zelfgeorganiseerde verdedigingsgroepen in Rojava – de eerde genoemde YPG en YPJ – hebben vanaf het begin dat zij onder vuur kwamen van de IS om materiële steun gevraagd. De afwachtendheid van de 'internationale gemeenschap'[3] heeft alles te maken met de economische belangen die meespelen in relatie tot de Turkse staat. In het zuid-oosten van Turkije woedt namelijk al tientallen jaren een burgeroorlog van een volk dat zich niet wil laten inkapselen in de Turkse staat, maar dat diens eigen identiteit wilt behouden – de Koerden. Na jaren van burgeroorlog tegen de PKK (de Koerdische Arbeiders Partij) is er op het moment een fragiel 'staakt het vuren'. Echter wordt er achter de schermen af en toe hard gevochten.

De PYD, de Syrische tak van de PKK, voert een harde strijd tegen de IS die steeds meer trekken van een proxyoorlog[4] heeft gekregen. De Turkse staat zit namelijk niet te wachten op een revolutionaire autonome regio bij hun op de stoep, bang dat dit ook tot inspiratie kan dienen voor de Koerdische gebieden in Turkije[5], als de 'revolutie' in Rojava slaagt.

Dit leidt ertoe dat Koedische strijders die hun Syrische broeders en zusters willen steunen bij de grens worden tegengehouden, terwijl er een oogje wordt dichtgeknepen voor de Jihadisten die zich bij de IS willen aansluiten – de vijand van mijn vijand is mijn vriend.

Kameraden van de DAF (Devrim Anarsi Afaljet, vert. Revolutionaire Anarchistische Actie) zetten zich actief in voor de strijd tegen de IS, waar op internationaal vlak twijfelend wordt toegekeken of de stad zal vallen. Voor de inBeweging hebben wij contact gezocht met kameraden van de DAF om te vragen naar hun positie wat betreft de *revolutie* in Rojava, het gewapende verzet, revolutionaire kansen in tijden van burgeroorlog, internationalisme, de verhouding tussen libertaire en autoritaire tendensen de verdere activiteiten van de DAF:

Van een afstand leek de Taksim Gezi-bezetting in lijn met veel andere pleinbezettingen die we de afgelopen jaren internationaal hebben gezien. Het leek een nieuwe kans voor de strijd in het Midden-Oosten om de libertaire agenda voort te zetten ten tijde van conflict en reactie. Hoe kijk je terug op jullie deelname aan de Gezi-opstand en hoe is dit verbonden met jullie deelname aan de strijd in Kobenê?

"We waren onderdeel van het verzet dat begon om Gezi Park. We namen deel aan het verzet tegen het politiegeweld en het terrorisme van de staat en waren betrokken bij de experimenten met directe democratie erna. Het Taksim-plein was bezet en we hebben actief deelgenomen in het verzet op en achter de barricades. Sinds de aanvang van onze organisatie acht jaar geleden, zijn we tegen alle vormen van onrecht

opgestaan – de staat, kapitalisme, patriarchale verhoudingen, ecologische verwoestingen – en we zullen doorgaan.

Dat de woede om Taksim Gezi zo'n grote sociale beweging teweeg zou brengen, had niemand verwacht. Helaas heeft deze woede zich omgezet in campagnes van oppositiepartijen en daarmee zijn alle ervaringen op het gebied van directe democratie verloren gegaan in een race naar de stembus.

Terwijl dat de resultaten van de Taksim Gezi-opstand bediscussiëerd werden verklaarde de cantons van Rojava in zuid-west Koerdistan hun vrijheid. Ze riepen een revolutie uit tegen Assad's dictatuur en de doelen van Islamistische Staat en openden daarmee een derde front – zowel tegen de de dictatuur van Assad als de fundamentalistische krachten die worden gesteund door de kapitalistische staten in de regio.

Voor ons is er geen verschil tussen onze deelname aan de Gezi-opstand of de Rojava Revolutie. Onze solidariteit met het verzet in Kobanê was niet onze eerste ervaring met de Koerdische vrijheidsbeweging. Als DAF vechten we tegen de assimilatie-politiek[6] van de Turkse staat. Dus als je een anarchistische strijd voert in deze landen, is het eigenlijk geen internationale [maar anti-nationale] solidariteit met de Koerdische vrijheidsbeweging. Wij zijn de mensen van Anatolië tot Mesapotamië en het is onze plicht om te strijden tegen elke machtsrelatie."

Wat was de weerklank in Turkije wat betreft jullie activiteiten voor Kobanê? Begrijpen mensen jullie standpunt?

"Vooral de Taksim Gezi opstand heeft bij veel sociale bewegingen bekendheid gebracht over revolutionair anarchisme. Mensen die zich als onderdeel zien van de sociale oppositie staan er niet meer van te kijken als de DAF zich solidair verklaart met het verzet in Kobanê. Ze begrijpen niet alleen onze standpunten, maar ook revolutionair anarchisme. Georganiseerd anarchisme vindt nu haar weg binnen deze bewegingen. We zijn ons bewust van dit belangrijke proces waarin we ons bevinden en kennen onze verantwoordelijkheid als organisatie. Zoals onze kameraden in Griekenland in 2008 al zeiden: *"onze tijd is aangebroken."* We proberen om onze positie publiekelijk duidelijke te maken om zo het anarchisme te socialiseren."

Zijn er nog steeds mensen van de DAF bij de grens met Syrië zoals in de eerste dagen van de aanval op Kobanê? Toen waren er menselijke ketens om te voorkomen dat er nieuwe Jihadi's de grens over zouden gaan, en tegen de beperkingen van het Turkse leger die Koerden tegen hield.

"Er zijn nog steeds kameraden aan de grens, al wordt de repressie van de Turkse staat wel sterker. De kameraden aan de grens doen geweldig werk. We zullen de bedreigingen van de Turkse Staat niet toe staan, en zij geven een duidelijke bericht af. We zijn er zeker van dat de overwinning nabij is. Recentelijk waren kameraden van de Anarchistische Vrouwenbeweging (onderdeel van de DAF) in de regio. Zij sloten zich aan bij het Congres voor Jonge Vrouwen, georganiseerd door de Koerdische beweging. De DAF zal zich blijven inzetten voor de Revolutie in Rojava die pas net begonnen is."

Internationaal lijkt er een behoorlijke discussie gaande binnen de anarchistische beweging over of de de strijd in Kobanê gesteund moet worden en in hoeverre er werkelijk sprake is van een sociale revolutie in Rojava. Zijn jullie bekend met deze discussie en wat is jullie mening hierover?

"Om te beginnen hebben we internationale solidariteitscampagne op poten gezet met anarchistische organisaties van Argentinië tot Rusland. Deze solidariteit was effectief voor het verzet in Kobanê. Dit doet anarchisten in de hele wereld aan iets herinneren: solidariteit is onze kracht.

We nemen deze discussies als waardevol voor de anarchistische beweging. Ze doen ons nadenken over hoe sociaal anarchisme moet reageren op sociale bewegingen. Het is ondenkbaar voor ons om zonder na te denken kant te kiezen voor kameraden die het verzet in Kobanê en de Rojava Revolutie wel steunen.

Als anarchisten moeten we echter ook breken met de intellectuele vooroordelen. Kameraden die de Rojava Revolutie bekritiseren maken de fout dat ze deze sociale revolutie verwarren met een anarchistische revolutie. Daarbij spreken we ook over een revolutie die nog niet gevestigd is maar nog gaande is.

Je kunt meer over deze discussies vinden op libcom.org and anarkismo.net."

Hoe is de uitwisseling met kameraden in Griekenland? Het lijkt alsof er soms onderwerpen worden uitgewisseld, zoals de steun voor de zaak van Romanos (zie p18). Daarnaast hebben we gehoord dat er misschien een Turks/Griekse editie komt van de krant Apatris. Kun je hier wat meer over vertellen?

"Kameraden van de Anti-autoritaire Beweging (Alpha Kappa) in Griekenland kwamen naar Istanbul in solidariteit met de Taksim Gezi-opstand. We hebben een solidariteitsrelatie met hen, zoals met de ecologische strijd in Vovuza, het jaarlijkse Directe Democratie festival in Thessaloniki, het protest tegen het Soma

Bloedbad (sterfte van mijnwerkers in Mei 2014) en recentelijk in de ‘Rojava Revolutie panels’ in drie steden in Griekenland.

Als DAF besteden we niet alleen aandacht aan onderwerpen binnen onze landsgrenzen. We proberen onze solidariteit als een web uit te bouwen. De solidariteitsactie voor Romanos was er hier één van. Tijdens de opstand van 2008 in Griekenland gingen we ook de straat op. Net als dat we een goede relatie hebben met vrienden van de FAI in Italië. De FAI hield solidariteitsacties voor de werkers van Ermenagildo Zegna in Istanboel die ontslagen werden door een onderaannemer van het hoofdbedrijf in Italië.”

Zijn er nog andere vermeldenswaardige projecten waar jullie aan werken?

“We zijn revolutionaire anarchisten en proberen het anarchisme terug bij de mensen te brengen. We proberen te bouwen op onze ervaringen en die van kameraden over de hele wereld.

Wij zijn betrokken bij arbeidsconflicten, stakingen, fabrieksbezettingen om anarchisme te socialiseren binnen de arbeidersklasse.

We zijn in strijd met de patriarchale verhoudingen in een samenleving waar vrouwen vermoord worden door hun mannen, vaders en broers...

We zijn in strijd met de staat en diens fascistische houding tegenover Koerden, Shiiten, Armeniërs, Syriërs, Yezdi’s... De Turkse staat bestaat bij de gratie van assimilatie, massamoord en immigratiepolitiek.

We zijn in strijd met de ecologische vernietigingen door het kapitalisme, dat de mens centraal stelt in relatie tot de natuur.

We weten dat deze machtsrelaties niet alleen hier te vinden zijn. We leven in een kapitalistisch systeem met staten. Het is moeilijk om de reacties van deze staten en de kapitalisten als individu te bevechten. Hoewel de strijd voor revolutionairen er ook één met zichzelf, zullen we onze strijd moeten uitbreiden. We moeten onze strijd socialiseren, een nieuwe wereld te creëren en vrijheid concreet vestigen.

We weten dat er kameraden over de hele wereld zijn die zich hier voor inzetten. We voelen ons sterker wetende dat jullie die strijd ook voeren.

Lang leve het anarchisme!
Lang leve vrijheid!”

Voetnoten:
1: YPG: Volksvededigings Eenheid
2: YPJ: Vrouwenverdedigings Eenheid
3: Internationale gemeenschap: als hierover gesproken wordt, wordt er meestal gesproken op staatsniveau en niet over een wereldgemeenschap van burgers. Ik gebruik deze term hier dan ook cynisch.
4: Proxy-Oorlog: een oorlog tussen twee (of meer) groepen die niet op eigen grondgebied wordt uitgevochten maar indirect. Voorbeelden zijn de oorlogen in Afrika en Azië tijdens de Koude Oorlog tussen de VS en de Sovjet Unie, maar ook de recentelijke spanningen in Oekraïene komen hiervoor in aanmerking.
5: Koedistan: een gebied dat zich strekt over Turkije, Syrië, Armenië, Irak en Iran. Tijdens de statelijke opdeling van het Midden-Oosten werden de Koerden uitgesloten van de gesprekken over de verdeling van het land. Hierdoor raakte zij hun rechten op zelfbeschikking kwijt en raakte plots verspreid over 5 landen. Sinds de vele burgeroorlogen in de regio hebben in bepaalde gebieden Koerdische gemeenschappen hun autonomie opgeeist.
6: Assimilatie: doen opgaan van een minderheidsgroep in een gevestigde gemeenschap, waarbij de geabsorbeerde groep onderscheidende kenmerken verliest

Steun de DAF en hun activiteiten voor Kobanê

Toen duidelijk werd dat onze kameraden van de DAF in Turkije zich actief inzet voor het verzet in Kobanê, hebben we geen moment gewacht om financiële ondersteuning op poten te zetten.

Met het openen van een soli-fonds hebben we op het moment een kleine €3000,- opgehaald. Dit zal ondermeer ingezet worden voor het financieren van lokale (gedrukte) media, foto- en filmcamera’s, portofoons, vervoer en hulp aan getroffenen van de oorlog.

Tientalle leden van de Vrije Bond hebben grote en kleine donaties overgemaakt, en boekwinkel Fort van Sjakoo heeft €500,- gedoneerd. Nog steeds komt er geld binnen en kun je ook geld overmaken. De komende maanden zal de situatie in Kobani namelijk niet veel veranderen en zal steun nodig blijven – solidariteit is noodzaak!

Geld overmaken kan op:
IBAN: NL80INGB0005495473
BIC/Swift: INGBNL2A
T.n.v. Vrije Bond, Amsterdam

Open actiegroep

“Just do it!”

Ieder zaadje heeft de potentie om uit te groeien tot een bloem…

Docenten bepalen wat we moeten denken en waar we over moeten schrijven, de overheid bepaalt de regels en voor wie deze gelden. Verzekeringsmaatschappijen beslissen of in aanmerking komen voor medische behandeling. De mode-industrie bepaalt hoe ons lichaam eruit zou moeten zien en de media verkopen hun vertekende beeld van de wereld. Uitzendbureaus beheersen onze werksituaties en stadsambtenaren beslissen tussen die lelijke stukken beton waar we dagelijks in leven. Het gaan allemaal om controle; of je in- of buitengesloten bent.

Wie bepalen jou dromen?

Hoe kon dit gebeuren? Wanneer hebben we de controle verloren over onze levens, onze omgeving? Hoe kunnen we de controle terugnemen? Waar beginnen we dan?

We hebben niet de beste antwoorden voor deze vragen, maar dat zal ons niet stoppen.

Laten we ergens beginnen; laten we de straten terugnemen! Dit is waar we onze levens leven, dit is onze stad, dus laten we creatief zijn en wat moois planten!

Let’s just do it!

Wat? Dat is iets wat we samen beslissen! We zullen problemen aan de kaak stellen die belangrijk voor ons zijn, want wat belangrijk voor jou is, is iets wat belangrijk voor ons allemaal zou moeten zijn. We zullen creatief zijn, we zullen positief zijn, we zullen niet te stoppen zijn.

Wanneer? Iedere derde woensdag van de maand. Eerst zullen we voorbereiden met wat we nodig hebben en vervolgens is het tijd voor actie! Tijd om de stad op te fleuren!

Waar? Voorbereidingen en samenkomst in de Klinker, Van Broeckhuysenstraat 46, 20:00 uur, na soepcafé.

Crisis. Maar niet voor iedereen

Hoe er in economisch slechte tijden miljonairs bij kwamen

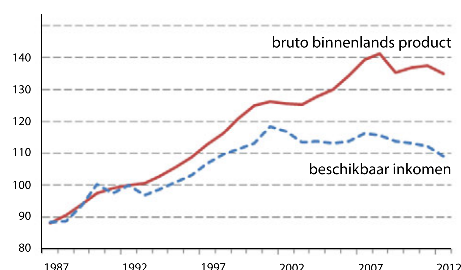
Sinds 2008 – en dat is toch al weer 6 jaar geleden – bevindt de Nederlandse economie zich in een crisis. Iedereen moet de buikriem aanhalen. Iedereen? Nee. Een klein groepje Nederlanders biedt stevig verzet tegen de crisis.

Dat verzetsgroepje groeit. In 2009 boden nog slechts 121.700 Nederlanders verzet tegen de crisis. In april 2014 was dit aantal gegroeid tot 173.000 Nederlanders. Een groei van meer dan 50.000 mensen in vijf jaar. Sinds begin 2009 is het aantal miljonairs spectaculair gegroeid. Het is crisis, maar niet voor iedereen.

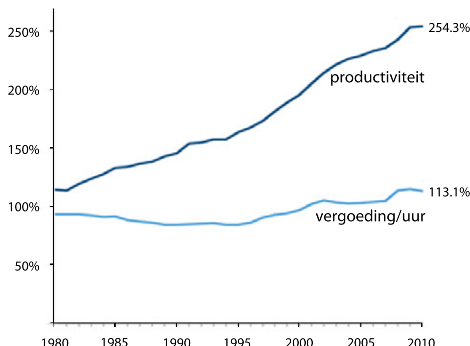
De tabel hiernaast maakt duidelijk waarom het aantal miljonairs blijft groeien, ook al leven we in een crisis. Elk jaar produceren we gezamenlijk meer waarde. De waarde die ieder mens gemiddeld voortbrengt noemen we (arbeids)productiviteit. Tot eind jaren zeventig werd die waarde verdeeld tussen de eigenaar van het bedrijf, de aandeelhouder, en de mensen die de waarde maakten, de werkers. Sinds eind jaren zeventig is het uurloon verhoudingsgewijs gelijk ongeveer gelijk gebleven, hoewel de productiviteit meer dan verdubbeld is. Onderstaande grafiek maakt de situatie in de VS duidelijk, maar ook in Nederland is dezelfde trend aanwezig.

De crisis biedt volop kansen voor miljonairs. Mede betaald door de waarde die jij elke dag creëert. Hoe lang laat jij je zo misbruiken?

Tabel 1 / Bron Centraal Bureau voor Statistiek

Tabel 2 / Bron: Huffingtonpost

De kwestie Julien Blanc

Onschuldige datingtips?!

DOOR HESTER

Eind 2014 ontstond flinke tumult rondom Julien Blanc, zelfbenoemd pickup artist en verleidingsgoeroe. Als onderdeel van de groep Real Social Dynamics (RSD) geeft de 25-jarige lezingen en workshops, maakt hij YouTube filmpjes en is hij actief op verschillende social media om mannen advies te geven over hoe vrouwen het hoofd op hol te brengen.

Nu is dit op zich geen nieuw concept, dergelijke datingadviezen worden al jaren op de markt gezet. Opvallend echter, zijn de radicale uitspraken van Blanc met betrekking tot verleiding. Julien Blanc meent dat de beste manier om een vrouw te verleiden is haar te manipuleren, te vernederen en te onderdrukken. Zo is in video's van zijn lezingen te zien dat hij aanspoort meerdere 'smoesjes' te bedenken om een vrouw mee naar huis te krijgen, maar ook hoe hij mannen adviseert vrouwen bij de keel te grijpen, te verstikken en het hoofd van een vrouw naar hun kruis te dwingen.

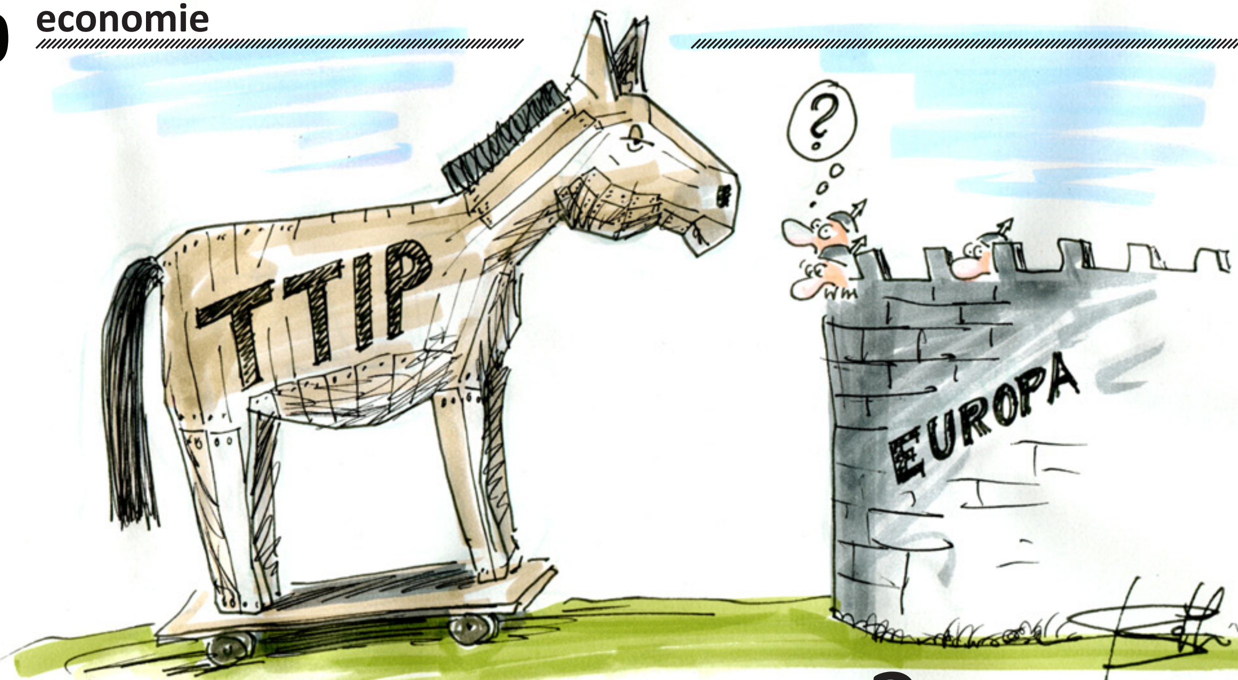
Inmiddels is er een internetcampagne opgezet onder de noemer *#TakeDownJulienBlanc*, waarmee wordt opgeroepen deze vorm van propageren van geweld tegen vrouwen in het algemeen en Julien Blanc in het bijzonder te boycotten. Deze oproep heeft gehoor gekregen: onlangs heeft Australië, waar Blanc op dat moment een lezingentoer deed, Blancs visum ingetrokken en hem het land uitgezet. De minister van immigratie verklaarde: "deze man zette geen politieke ideeën uiteen, hij propageert een misbruik dat denigrerend is voor vrouwen en dat wordt verafschuwd in dit land", aldus TIME Magazine. Ook Engeland, waar Blanc een serie lezingen op de planning had staan heeft aangegeven Blanc geen toegang tot het land te verlenen. Vraag is nu of andere landen het voorbeeld van Australië en Engeland zullen - of zouden moeten volgen.

Helaas is Julien Blanc niet een op zichzelf staande egomaniak. De trend van het delen van datingtechnieken die berustten op manipulatie en vernedering vindt zijn oorsprong in boeken als How To Pick Up Girls van Gery Weber, dat uitkwam in de jaren zeventig, en The Game: Penetrating The Secret Society Of Pick-up Artists van Neil Strauss uit 2005. Werken als deze propageren grofweg dezelfde technieken als het isoleren van een vrouw van haar vrienden en het manipuleren van vrouwen om ze in bed te krijgen.

Hiermee is Blanc een onderdeel van een patriarchale geest die door onze samenleving waart en zich nog immer uit in de vorm van een verkrachtingscultuur (internationaal beter bekend als de zogenoemde *'rape culture'*). Rape culture is de cultuur waarin verkrachting in hoge mate genormaliseerd is, veelvuldig goedgepraat wordt en het slachtoffer veelal niet geloofd wordt of zelfs de schuld krijgt van de verkrachting. Dat wat in eerste instantie wordt aangenomen als onderdeel van het privé domein – seksualiteit en relaties – wordt door mensen als Blanc op een walgelijke manier vervormd in de publieke ruimte.

Pijn en angst zijn universeel menselijke emoties; in ieder geval fysisch/biologisch wil geen mens pijn of angst, dat is niet cultureel bepaald. Geen vrouw wil in angst voor overschrijding van haar seksuele grenzen leven. Het overschrijden en bepalen van grenzen tussen bijvoorbeeld publieke- en private sfeer en acceptabel en onacceptabel gedrag is wel degelijk politiek-cultureel bepaald. Met andere woorden: in hoeverre wij dwang accepteren is een politiek-culturele keuze. Als we in dit geval het recht niet in angst te leven zien als een fundamenteel recht voor iedere burger, dan is duidelijk dat seksuele intimidatie op geen enkele manier geaccepteerd kan worden. Dit betekent dat ook het propageren van seksuele intimidatie onacceptabel is.

Dit is een gedeelte uit de tekst *"De kwestie Julien Blanc vanuit het perspectief van Judith Shklar"*
Voor de volledige tekst zie:
www.anarchistischegroepnijmegen.nl

Vrijheid of handel?

Hoe jouw leven wordt verkwanseld voor vrijhandel

DOOR ARTHUR IJZERMAN

Weinig mensen dragen het Europees parlement een warm hart toe. Dat weerhoudt de politieke machtstructuur van Europa er niet van een grote uitverkoop voor te bereiden. Zelden werd zo onbeschaamd duidelijk dat de Europese Unie er is voor de markt en niet voor de burgers. De lopende onderhandelingen voor het vrijhandelsakkoord tussen Europa en de VS, het TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnersship) tonen dat haarscherp aan.

Sinds 2013 onderhandelen de Verenigde Staten en de Europese Unie over een vrijhandelsverdrag. Dat verdrag moet handelsbeperkingen tussen Europa en de VS sterk terugbrengen, de onderlinge handel vergroten en daardoor ook de welvaart in Europa. Volgens de verdedigers van dit proces, zoals Eurocommissaris de Gucht, is het sluiten van het verdrag in het voordeel van alle Europeanen. Verschillende actiegroepen zijn het absoluut niet eens met de Gucht. Zij zien voordelen voor bedrijven, maar niet voor burgers. Wat staat er op het spel en hoe wordt het spel gespeeld?

Om met dat laatste te beginnen, heb jij, lezer van dit artikel, al eerder gehoord over de lopende onderhandelingen over het TTIP? Ik vermoed dat de meeste lezers hierop nee zullen zeggen. Dat is niet zo vreemd, de onderhandelingen over TTIP zijn namelijk geheim. De onderhandelingen worden met name gevoerd door Europese en Amerikaanse ambtenaren en met regelmaat komen de handelsministers van de Europese landen informeel bijeen om te praten over de voortgang. Dat de onderhandelingen geheim zijn, is op zijn minst opmerkelijk. Als het vrijhandelsverdrag in het voordeel is van alle Europeanen, en de EU meer moeite dan ooit heeft zichzelf te legitimeren, dan is geheimhouden van het goede nieuws wel erg knullig. Dat het vrijhandelsverdrag goed nieuws is kunnen we dan ook met een flinke korrel zout nemen.

Het verkleinen van handelsbarrières vergt dat regelgeving in Europa en VS meer op elkaar gaan lijken. De verschillen in regelgeving tussen voedselindustrie, chemische industrie en milieubescherming zijn nu nogal groot. Het verschil komt er grofweg op neer dat Europese regels meer voorzorgsmaatregelen kennen, terwijl de VS regels laat afhangen van eventuele risico's die aan het licht zijn gekomen. In de VS is fracking toegestaan, in Europa nauwelijks. Bij fracking worden water en chemicaliëen onder druk diep de grond in gebracht, om zo aardgas te winnen. Fracking leidt regelmatig tot het vergiftigen van drinkwater. In Europa is het daarom nauwelijks toegestaan. In de VS kunnen burgers bij schade een rechtszaak aanspannen en schadevergoeding eisen. In Europa moeten chemische bedrijven eerst aantonen dat nieuwe stoffen die ze op de markt brengen niet schadelijk zijn voor de volksgezondheid. Anders mogen ze niet verhandeld worden. In de VS zijn die regels veel minder streng, daar wordt vooraf geen test geëist. Als er toch gevaar is voor de volksgezondheid, dan moet het bedrijf schadevergoeding betalen. De stof mag gewoon in de handel blijven. De verschillen bij de voedingsindustrie zijn algemeen bekend; in de VS gelden voor genetisch gemanipuleerd voedsel dezelfde eisen als voor niet genetisch gemanipuleerd voedsel. Voor veel Amerikaans bedrijven zijn de strenge Europese regels een doorn in het oog. Voor hen is een vrijhandelsakkoord een buitenkans om hun afzetgebied te vergroten. De onderhandelaren zijn er nog niet in geslaagd om duidelijk te maken welke voordelen er voor de burgers van Europa zijn.

Het TTIP kan voor Europese burgers een bedreiging van hun welzijn inhouden. Maar het meest schandelijk is nog wel de overweging om een ISDS-maatregel (Investor-State Dispute Settlement) in het verdrag op te nemen. Een ISDS-maatregel staat voor een investeerders-staat arbitrage en is al opgenomen in diverse vrijhandelsverdragen. Een ISDS-maatregel moet een bedrijf beschermen tegen inkomstendaling als gevolg van een overheidsbesluit. Een concreet voorbeeld kan duidelijk maken wat dit inhoudt: Uruguay heeft een vrijhandelsverdrag met Zwitserland, waarin een ISDS-maatregel is opgenomen. Toen de overheid van Uruguay een succesvolle anti rookcampagne had uitgevoerd, die

het aantal rokers aanzienlijk had laten dalen, werd ze geconfronteerd met een claim van sigarettenfabrikant Phillip Morris. Phillip Morris had namelijk minder inkomsten uit Uruguay, want er waren minder rokers. De claim is voor een arbitragecommissie gebracht. Een arbitragecommissie is geen rechtbank. Zij is geheim en welke functionarissen bevoegd zijn om de claim te beoordelen is in het vrijhandelsverdrag bepaald. In deze zaak heeft de arbitragecommissie Phillip Morris in het gelijk gesteld en de overheid van Uruguay verplicht tot het betalen van een schadevergoeding van 1,9 miljard dollar. Vanwege het bevorderen van de volksgezondheid.

Een ISDS-maatregel is een dure naam voor het effectief buiten werking stellen van de politieke vrijheid en de rechtsbescherming van burgers. Alleen al het overwegen van zo'n maatregel getuigt van een intense minachting voor mensen die Europa en de VS bevolken.

Op 7 nov. 2014 stuurt Lilianne Ploumen, Nederlands minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking een brief aan de tweede kamer, waarin ze de laatste stand van zaken meedeelt rondom de onderhandelingen over het TTIP. Europa wil meer openheid over de onderhandelingen. Dat moet VS ook doen, zo schrijft ze. Helaas is er ook een kink in de kabel gekomen. Duitsland doet wel erg moeilijk over de ISDS-maatregel in het verdrag. Dat dit duidelijk niet haar standpunt is, blijkt ook uit het schrijven, Lilianne Ploumen wil zich inzetten voor een hoogwaardige ISDS-maatregel in het vrijhandelsverdrag. Met andere woorden, onze minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking staat erop om de rechtsbescherming en politieke vrijheid van Nederlandse burgers af te breken.

Meer weten? Zie: www.stop-ttip.org
Vergeet niet de petitie te tekenen!

ECB WEG ER MEE

De Europese Centrale Bank en diens project van armoede

DOOR GLOBAL INFO

Elke week spat er wel een nieuwe bedreiging voor 'onze' economie van de voorpagina's. Meestal lees je in dezelfde krant even verderop weer grote goedpraterij van zaken die echt slecht zijn, voor de economie en het leven zelf. Rots in de branding, volgens mainstream (media en -economen) is dan steevast de Europese Centrale Bank (ECB).

In de eerste week van december werd de top van de dreiging gevormd door achtereenvolgens: mogelijke vervroegde verkiezingen in Griekenland, de inzakkende olieprijs en banken in China die meer of juist minder geld zouden mogen uitlenen. Maar het grootste spook blijft - en dat al een jaar - de mysterieuze *deflatie*.

Wie goed op heeft gelet en de regels van het kapitalisme heeft doorzien, weet dat er altijd wel een crisis op de loer ligt. Kapitalisme is namelijk niet veel anders dan een mallemolen die de hele tijd naar zijn eigen crisis toewerkt, en die dan op kosten van de meerderheid van de bewoners weer 'herstelt', wanneer de volgende cyclus weer kan beginnen. Niets om over in paniek te raken dus.

WANNEER KAN DE VOLGENDE CYCLUS VAN CRISIS BEGINNEN?

Maar het gescherm met 'deflatie' begint wel enorm irriterend te worden, vooral als wij er niets van merken. Was het maar waar dat de prijzen zakten. In werkelijkheid zakken vooral de prijzen van bepaalde zaken die we nooit aanschaffen (huizen, auto's, kapitaal). De zogenaamde basisbehoeften - eten, huren, buskaartjes en boeken, doen niets anders dan stug door blijven stijgen. Voor ons geen deflatie dus.

Toch gaat de ECB dit komende maanden gebruiken om massaal de geldpomp aan te zetten. Dat wordt een soort na-apen van het beleid van de Amerikaanse Centrale Bank (FED) en z'n programma's van Quantitative Easing (QE). Bij de ECB heet dat dan TLTRO oftewel Targeted Long Term Repo Operation. Het komt erop neer dat ze van commerciële banken allerlei rotzooi op- en/of terugkopen - en u mag raden wie dat betaalt - zodat die banken meer geld in reserve krijgen, die moeten vervolgens beloven dat ze het ook weer doorlenen aan bedrijven.

Het achterliggend idee is dat er genoeg bedrijvige potentie is in Europa, maar dat de financiële instelling er geen geld in durven te steken. Deze tunnelvisie over de huidige crisis (die natuurlijk eerder door overproductie en -accumulatie wordt veroorzaakt; de concurrentie is juist veel te groot) wordt nu aangehangen door een ECB die eigenlijk wettelijk zo'n rol helemaal niet mag spelen van de eigen oprichters. Maar dat is een ander verhaal. Er zal in ieder geval genoeg spektakel te beleven zijn bij het begin van het nieuwe jaar, als in Frankfurt de bazooka aan wordt gezet.

Voor wie genoeg heeft van het naargeestige kapitalistische gemarchandeer betekent het ook nieuwe kansen. De opening van de ECB in Frankfurt die op 18 maart 2015 aldaar gepland is, zal geblokkeerd worden door enthousiaste massa's antikapitalistische en antiracistische demonstranten. Ook vanuit Nederland wordt daar aan meegedaan en voor de protesten gemobiliseerd.

Meer informatie daarover op
globalinfo.nl en op het komende
2.Dh5-festival www.2dh5.nl

blokkeer de opening van het nieuwe europese centrale bank kantoor

BLOCKUPY FRANKFURT

VERZET IN HET HART VAN HET EUROPESE CRISISREGIME

18 maart

ER IS E
ALTER

sociaal ★ revolutionair ★

a

EEN

NATIEF

libertair ★ internationaal

narchistischegroepnijmegen.nl

Er is een alternatief

DOOR ANARCHISTISCHE GROEP NIJMEGEN

Terwijl we dit systeem bevechten en proberen te vernietigen is het ook onze taak om tijd te besteden aan het nadenken over hoe de wereld er dan wél uit zou moeten zien. Dit om een richting te bepalen voor de toekomst en fouten uit het verleden te voorkomen. Naast dit nadenken proberen we ook dingen in de praktijk vorm te geven. Af en toe, zowel in het verleden als het heden, hebben we ook de kans om dit op grote schaal mee te maken; soms enkele dagen, soms voor weken of zelfs jaren.

Van de Parijse Commune, de Russische en Spaanse Revolutie tot de hedendaagse opstanden in Tunesië en het Tahrirplein in Egypte, de wereldwijde Occupy-beweging of het verzet om het Taksimplein in Turkije, hebben al deze strijden een gemene deler, ze gaan over sociale, economische en politieke machtsverhoudingen; een gebrek aan zelfbeschikking in de besluitvorming en een scheve verdeling van de welvaart.

Kapitalisme? Afschaffen!

Die verdeling van de welvaart heeft te maken met het economische. Met een voortdenderende economische crisis wordt er constant gesproken over het redden van het kapitalisme. Wij zeggen: afschaffen!

Kapitalisme is een economisch systeem dat doordringt tot in alle haarvaten van ons bestaan. Dit systeem bestaat uit drie delen: werk verrichten tegen (onder) betaling, toe-eigening van waarde en een driftmatig streven naar geldwinst.

Binnen het kapitalistisch systeem bezit een kleine groep mensen veel (productie) middelen, zoals patenten, octrooien, media of fabrieken. Zijn zijn de bezittende klasse, bestaande uit onder andere bazen en aandeelhouders. De meeste mensen moeten echter hun tijd verkopen in ruil voor loon en vormen de werkende klasse. Aandeelhouders hebben heel veel profijt van het kapitalistisch systeem. Werkers verkopen hun tijd en hun (mentale) energie in ruil voor geld, om diensten en andere waardevolle producten te maken, maar die waarde en winst wordt ongelijk verdeeld. Waarom geeft het oprichten van een bedrijf, of het investeren erin, meer recht op de winst dan elke dag keihard werken en die waarde creëren?

Een grote mythe over het kapitalisme is dat het werkt als een 'vrije markt' met gelijke kansen voor iedereen. Als je geen goede baan hebt, of niet tevreden bent, zou dit je eigen schuld zijn. Dan moet je maar een andere baan gaan zoeken. Zo simpel zit het echter niet in elkaar. De 'vrije keuzen' en 'gelijke kansen' die het kapitalisme bied, zijn niet vrij of gelijk. Het is een vorm van tirannie om te zeggen dat iemand maar een andere baan moet zoeken als zij of hij niet tevreden is. Dat kan alleen als er genoeg banen zijn en je het risico van werkloosheid kan permiteren! De vrijheid van de arbeidsmarkt is schijnvrijheid.

Vrijheid in arbeid zou moeten zijn: zelf en samen met je collega's bepalen hoe het er op je werk aan toegaat. Dat je samen bepaalt wat er met het resultaat – het product – van je arbeid gebeurt. Werken voor een opdrachtgever is geen vrijheid. Je blijft afhankelijk van iemand anders, of je nu een baan hebt of ZZP-er bent. De ongelijke verhouding tussen opdrachtgevers en opdrachtnemers (werkers), wordt in stand gehouden door machtsmiddelen. Die biedt de overheid. De overheid beschermt het kapitalistische systeem, onder het mom dat dit goed is voor iedereen. Maar dat is niet waar. Kijk naar het aantal ZZP-ers dat onder het minimumloon werkt. Zo vrij is die markt niet.

Het kapitalistisch systeem houdt zichzelf in stand door competitie. Competitie tussen bedrijven, maar ook tussen werknemers, ZZP-ers en werklozen. Die competitie is heel handig voor de aandeelhouders; investeer in de winnaars en je zit altijd goed. Maar de concurrentiestrijd tussen bijv. ZZP-ers leidt ertoe dat zij steeds meer moeten doen voor hetzelfde of zelfs minder geld. We werken niet meer aan een gezamenlijke toekomst, maar proberen elkaar af te troeven en te overtreffen in marktwaarde. Heel handig voor die aandeelhouders, maar voor de hard werkende in de zorg, schoonmaker of ict-ondersteunster blijft steeds minder over.

Leidt de stijging van productiviteit tot minder werkdruk? Tot minder stress? Nee, je contract – als je deze al hebt - blijft hetzelfde; het werk neemt toe; collega's worden ontslagen en de winst vloeit weg naar overbetaalde bestuurders.

In de tijd dat we niet werken, worden we gebombardeerd door reclames in de media. Die reclames roepen ons op om ons geld aan overbodige producten uit te geven, want geld moet rollen anders wordt er niets verdiend. Niet alleen in ons werk, ook als consument zitten we in de greep van het kapitalistisch systeem. We zijn gevangen in een cyclus van produceren en consumeren waar de economie niet draait om de productie voor onze behoefte maar die van winst. Met dramatisch scheefgroei tot gevolg die ons bestaan en het ecologische system ernstig onder druk zetten.

Geen bazen en politici

Waar ons wordt voorgehouden dat we leven in een 'democratisch' land, lijkt de politiek steeds gericht op het draaien van B.V. Nederland. In de politiek is alles economie geworden. In die zin leven we in een totalitaire markt. Wij mogen stemmen maar niet de agenda bepalen. Politiek zou moeten gaan over samen, in vrijheid, een leven maken waarin iedereen kansen krijgt om zijn leven naar eigen inzicht te leiden.

Jaar in jaar uit spreken politici erover dat ze zullen afrekenen met de achterkamertjespolitiek, economische problemen, ecologische problemen, dat ze écht zullen luisteren naar de stem van het volk, verandering zullen brengen... We wachten al decennia.

Deze veelbelovende politici in die politieke arena zijn echter niet enkel het probleem, ook de politieke arena zelf is problematisch. Politici zullen de problemen van ons bestaan nooit kunnen oplossen. Niet binnen een arena waarbinnen de waarden van dominantie, concurrentie en overheersing gelden en politici gaan voor hun eigen belang. Zoals we voorbij de hiërarchieën van het kapitalisme willen, willen wij ook voorbij die van de parlementaire democratie.

Net als op de werkvloer, weten we ook bij de andere belangrijke zaken in ons leven zelf het beste bij welke besluiten we belang hebben. We geloven dat het vermogen van mensen om problemen op te lossen en samen te werken veel groter is en dat zij geen leiding nodig hebben om hun eigen leven vorm te geven. Juist het uitbesteden van besluiten en verantwoordelijkheden aan politici doet ons vervreemden de politiek en de gevolgen politieke beslissingen.

Een klein voorbeeld hiervan is bijvoorbeeld wetgeving. Wetgeving zegt niets over of een besluit moreel wenselijk is. Er bestaan wetten tegen diefstal terwijl er parallel wetten zijn die het mogelijk maken om patenten of publieke voorzieningen te bezitten, vaak ontwikkeld met publiek geld! Zo wordt een kleine diefstal voor primaire basisbehoeften een misdaad en heet op grote schaal stelen van collectief betaalde middelen legaal gemaakt.

Er is een alternatief

Als je spreekt over alternatieven wordt je al snel geconfronteerd met een verscheidenheid aan opvattingen met als gemene deler dat er geen alternatief is.

“Dat is toch een utopisch idee?”

“Het communisme heeft toch immers gefaald?”

Begrijpelijke reacties in een wereld waarin we leren dat elke revolutie die gewonnen werd uiteindelijk de nachtmerrie werd die ze zei te bestrijden. En waar we van jongs af aan leren dat het kapitalisme de enige en meest natuurlijke vorm van samenleven is, democratie de meest wenselijke vorm van bestuur.

“Maar competitie komt bij alle dieren voor, het is nou eenmaal menselijk.”

Wat belangrijk is om te beseffen bij een uitspraak als de voorgelegde over de menselijke natuur, is dat deze erg gekleurd is. Het is een uiterst rechtse opvatting gebaseerd op de evolutietheorie van Charles Darwin. En deze wordt gebruikt als legitimering van de huidige misstanden.

Er zijn ook hele andere opvattingen over de theorieën van Darwin. Zo spreekt Peter Kropotkin, een anarchistisch denker, over de dominante eigenschap van dieren (en mensen) om juist samen te werken. Dit zowel binnen de eigen diersoort als zelfs ook tussen verschillende diersoorten. En dat ze juist hiermee hun kans op overleven enorm vergroten.

Anarchisten stellen dat de hiërarchieën die voortvloeien uit die competitie samen met het hele idee van concurrentie direct de deur uit moeten worden gedaan. Dat we niet slechts de richting van het apparaat moeten veranderen, maar het hele apparaat moeten vervangen.

Dat we deze dominante vorm van organisatie de deur uit willen doen, leidt vaak tot de misvatting dat anarchisten organisatie in het geheel afwijzen. Niets is echter minder waar. Het vraagstuk organisatie is juist een van de kernpunten van het anarchisme en iets waar heel veel aandacht aan wordt besteed. Juist samenwerking vereist over het algemeen een vorm van organisatie en daarom plaatsen we tegenover de hiërarchie het zelfbestuur. Een vorm waarbij iedereen een gelijkwaardige stem heeft en een echt vrije keuze.

Deze radicale basisbeginselen - vrijheid en gelijkheid – leiden ertoe dat anarchisten consequent een andere wereld willen dan de huidige. Een wereld zonder naties, centrale overheden, kapitalisme, seksisme, racisme, homofobie en klassen. Kortweg: een wereld die mensen niet in kwetsbare en dominante groepen onderverdeelt. Een wereld zonder de onderdrukkende systemen die de huidige wereld zo in haar greep houden.

Als anarchisten voorstaan we een klasseloze samenleving waarin iedereen gelijke mogelijkheden heeft. En deze gelijkheid voorzien we niet alleen tussen mensen binnen de grenzen van Nederland, maar wereldwijd. Wij willen niet dat er voor de rijkdom van de een, een ander wordt uitgebuit. Niet hier en niet elders. Net als de natuur heeft ook de mensheid een onderlinge harmonie, zowel sociaal als economisch. En voor een harmonisch bestaan zullen we moeten samenwerken in vrijheid en gelijkwaardigheid, voor onszelf en onze leefomgeving.

Over de gehele wereld zijn er anarchistische groepen actief. Zij zijn actief rondom veel verschillende onderwerpen die je wellicht interesseren: van ecologie tot arbeidsstrijd, sociale rechtvaardigheid tot economie. Vaak zul je zien dat er verbanden zijn tussen deze verschillende ‘werkvelden’ en als je actief wilt worden zullen veel van deze groepen je verwelkomen.

Je kunt je aansluiten bij een bestaande groep, of verzamel zelf mensen om je heen met vergelijkbare ideeën of die zich bevinden in eenzelfde situatie. Kom samen en laat je zien op straat! Zoek bijvoorbeeld alle tuinders in je buurt bij elkaar om gratis de oogst te delen of organiseer je om te voorkomen dat een multinational met diens macht wetgeving naar diens hand zet. Kraak een pand om samen te komen en van muziek en kunst te kunnen genieten op andere voorwaarden dan die van de *‘vrije markt’*. Organiseer je met je collega’s om slechte werkomstandigheden en arbeidsvoorwaarden aan te vechten. Verbind je, val de symbolen van de macht aan, werk mee aan een alternatief, verspreid informatie en laat zien dat het anders kan.

Samen kunnen we iets veranderen!

Anarchisme als creërende kracht

Biografie van de anarchist Errico Malatesta

De anarchistische uitgeverij AK Press (www.akpress.org) geeft in 10 delen het verzamelde werk van Errico Malatesta uit. Hiermee wordt het werk van deze inspirerende Italiaanse anarchist ook voor niet Italianen toegankelijk. Anarchisten wordt regelmatig verweten dat zij onvoldoende aandacht besteden aan de theorie. Errico Malatesta is een anarchist die op heel toegankelijke manier het tegendeel bewijst. Hoog tijd om hem voor te stellen.

Errico Malatesta wordt in 1853 in Capua, nabij Napels, geboren. Tijdens zijn studie medicijnen wordt hij politiek actief. In 1871, deels door zijn enthousiasme voor de Parijse commune, deels onder invloed van zijn vriendschap met Carmelo Palladino, sluit hij zich aan bij de Napoliaanse Internationale Arbeiders Beweging. Hij ontmoet in 1872 Bakunin en werkt met hem samen op het St. Imer (Zwitserland) congres van de Internationale. Tussen 1872 en 1876 werkt hij intensief samen met Bakunin, Cafiero en Costa aan het verspreiden van internationalistische propaganda in Italië. Het kost hem 6 maanden gevangenschap in 1873 en in 1874/1875 nog eens een jaar.

In april 1877 begint hij samen met Cafiero, de Rus Stepniak en 30 anderen een opstand in de provincie van Benevento. De gewapende groep, aangevoerd door een rood-zwarte vlag, trekt de Apennijnen in en bevrijdt het dorpje Letino, waar zij met groot enthousiasme worden begroet. Wapens en onteigende goederen worden onder de bevolking verdeeld, belastinggeld teruggeven en overheidsdocumenten vernietigd. De volgende dag wordt ook het dorpje Gallo Matese bevrijd. Deze anarchistisch/communistische opstand komt ten einde als de groep buiten Gallo Matese door overheidstroepen wordt overmeesterd. De groep zit meer dan een jaar in voorarrest, maar na de rechtszaak volgt vrijspraak.

Malatesta staat nu onder constante politiebewaking en ziet zich genoodzaakt Italië te verlaten. Hij verblijft kort in Egypte, wordt uitgewezen door de Italiaans consul en zwerft als schipmaat over de Middenlandse zee, tot hij uiteindelijk Frankrijk binnen mag. Even werkt hij met Kropotkin aan het tijdschrift *´La Revolte´* tot hij ook Zwitserland uit wordt gezet. Hij zwerft van Roemenië, naar België, Frankrijk tot hij in eind 1880 Londen neerstrijkt. Hier neemt hij deel aan de Internationale van 1881, het congres waar de Anarchistische Internationale wordt geboren.

Malatesta blijft trouw aan zijn idealen en verzet zich tegen de Eerste Wereldoorlog

Na een uitstapje in 1882 naar Egypte, waar hij meevecht tegen de Britse bezetters, keert hij clandestien terug naar Italië. Hij richt in Florence *`La Question Sociale`* op, het eerste anarchistische weekblad van Italië. In 1884 wordt hij gearresteerd en veroordeeld tot 3 jaar gevangenschap. In afwachting van de uitvoering van deze gevangenschap verzorgt hij, net als veel andere anarchisten, in Napels de slachtoffers van een cholera epidemie. Hij ontvlucht Italië en leeft van 1885 tot 1887 in Buenos Aires, waar hij het tijdschrift *´La Question Sociale`* voortzet en een bijdrage levert aan de oprichting van de eerste militante arbeidersbond in Argentië, de Bakkersbond.

In 1889 is hij in Nice, richt daar de krant *`L´associazione´* op, maar moet al snel naar Londen vluchten. Hij verblijft de daaropvolgende 8 jaren hoofdzakelijk in Londen, met clandestiene uitstappen naar Frankrijk, Spanje, Italië en Zwitserland. Hij blijft met grote regelmaat artikelen schrijven.

In 1897 verleent de Italiaanse overheid hem amnestie en mag hij openlijk naar zijn geboorteland terugkeren. Hij richt de krant *´L´Agitazione´*op. In 1898 wordt hij opnieuw gearresteerd en veroordeeld tot 6 maanden gevangenschap en 5 jaar verbanning naar een strafkolonie, eerst op het eiland Ustica, daarna op het eiland Lampedusa. Hij ontsnapt en keert in 1899 terug naar Londen. In hetzelfde jaar is hij enige maanden in de VS en brengt daar het tijdschrift *`La Question Sociale´* uit. In de VS wordt ook een aanslag op hem gepleegd, door een mede-anarchist die met hem van mening verschilt over de organisatievraag. Hij overleeft het schot in zijn been en keert terug naar Londen.

Hij voorziet in zijn levensonderhoud door te werken als vrijgevestigde mecanicien. Tussen 1900 en 1913 richt hij verschillende Italiaanstalige kranten op, zoals *'Cause e Effeti'*(1900), '*L'Internazionale'* (1900) en *'La Revoluzione Sociale'* (1902). In 1907 neemt hij deel aan het Internationale Anarchistische Congres in Amsterdam.

In 1913 keert Malatesta terug in Italië, geeft daar de *'Volontà'* uit in Ancona, maar de uitbraak van de Eerste Wereldoorlog dwingt hem om terug te keren naar Londen. De oorlogsjaren brengen verwarring in de anarchistische beweging. Vooraanstaande anarchisten als Kropotkin en Grave steunen de geallieerden. Malatesta blijft loyaal aan zijn anarchistische idealen en keurt de oorlog af.

In 1919 vestigt Malatesta zich definitief in Italië. Hij krijgt een warm onthaal en wordt hoofdredacteur van *'Umanità Nova'* dat een oplage kent van 50.000. In 1920 steunt hij fabrieksbezettingen in Turijn en Milaan. Na een voorarrest van meer dan een jaar, wordt hij ook hiervoor uiteindelijk vrijgesproken.

De mars op Rome van Mussolini houdt het einde in van *'Umanità Nova'*. De fascisten verbranden een portret van Malatesta in de Plaza Cavour. Malatesta voorziet in zijn levensonderhoud met een klein werkplaatsje, tot hij die moet sluiten, omdat de politie zijn klanten molesteert.

In 1926 wordt hij onder huisarrest gezet. Toch slaagt hij erin artikelen te blijven schrijven voor anarchistische tijdschriften, voornamelijk uit Geneve en New York. In 1932 sterft hij aan de gevolgen van een luchtweginfectie. Hij wordt 79 jaar.

De 'gag law' in Spanje

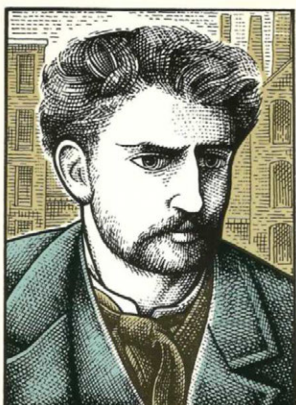
Draconische worgwetten moeten maatschappelijke onvrede de mond snoeren

Worgen (overg.; worgde), keelen, wurgen, de keel dichtknijpen, verstikken

DOOR MARTA GARCÍA OLIVER

De afgelopen jaren heeft de sociale beweging in Spanje collectieve netwerken vol empowerment opgebouwd. Verzet tegen de staat wordt steeds beter georganiseerd en directe actie groeit. De organisatiegraad stijgt omdat de beweging erin slaagt om een synergie te creëren tussen haar strijd en de publieke debatten en alledaagse strijd. Directe actie groeit, omdat de verantwoordelijken voor de toenemende ellende, wanhoop, onderdrukking en uitbuiting op de korrel worden genomen: het kapitalistisch en patriarchale systeem en haar dienaren (politieke leiders, banken, kerkelijke structuren, massa media, instrumenten van onderdrukking...).

De meest in het oog springende voorbeelden van sociale netwerken in ontwikkeling zijn de 15M-beweging, het PAH (het platform voor de hypotheekschuldslachtoffers), gemeenschapswerkgroepen, stakingen van werknemers en studenten, nieuw ontwikkelde buurten, gekraakte buurthuizen en ontmoetingscentra, antikapitalistische gemeenschappen en een groeiende feministische beweging. Al deze sociale structuren hebben met elkaar gemeen dat zij breken met de traditionele "patriottische" logica en dat zij voortkomen uit autonome en zelforganiserende groeperingen. Deze nieuwe netwerken genieten een brede steun van de bevolking.

ERRICO MALATESTA

De Spanjaarden uitten dat zij er genoeg van hebben, ze willen een eind aan de misère maken. Ze schudden hun angst af en zijn bereid om alles te veranderen. De grootste angst van de Spaanse staat wordt waarheid, daarom gaat deze vol in de aanval. De strijd woedt in de straten van Barcelona en andere Spaanse steden, de staat zaait paniek om opnieuw het leven en de lichamen van haar burgers onder controle te brengen. Om deze doelen te realiseren heeft de staat een aantal nieuwe onderdrukkende elementen ontwikkeld: de nieuwe *"Burger Veiligheidswet"* en de hervorming van het strafrecht.

De "Burger Veiligheidswet" wordt internationaal ook wel aangeduid als de *"Gag Law"*[1]. Het doel van deze wet is de succesvolle sociale netwerken het zwijgen opleggen. Dat gebeurt doordat in de nieuwe wet daden die voorheen als overtreding werden gezien nu als misdrijf worden bestempeld. Dat is een groot verschil, voor een overtreding krijg je een bekeuring, voor een misdrijf een strafblad. Een aantal middelen waarmee de sociale beweging de afgelopen jaren haar strijd heeft gevoerd, worden door deze wetswijziging geraakt; acties tegenover het parlement, niet aangekondigde demonstraties, het weigeren van identificatie, of het zo noodzakelijke filmen van het machtsmisbruik door de politie.

Acties tegenover het parlement worden een misdrijf

Sinds de "Burger Veiligheids Wet" in Spanje is aangenomen worden al deze handelingen bestempeld als misdrijven, met een strafmaat van €600,- tot €30.000,-. De ware betekenis van deze nieuwe wet laat zich raden. Het doel van deze nieuwe wet is het opwerpen van nieuwe belemmeringen voor iedereen die veranderingen wil realiseren. De Spaanse autoriteiten proberen het protest in de straten het zwijgen op te leggen en een eind aan het verzet te maken. Hoe? Door bedreigingen en het verspreiden van angst, door onderdrukking en volledige controle over het sociale.

Het doel van deze wetgeving is overduidelijk de intimidatie van de bevolking. Maar het is ook belangrijk voorbij dit eerste doel te kijken. Er is sprake van een trend. Eerder is de sociale regelgeving ontmanteld, zijn de publieke bezittingen geprivatiseerd, zijn burgerrechten ingeperkt en salarissen zijn gekort. Wat zal de volgende stap zijn in deze toenemende politieke repressie?

De Spaanse sociale bewegingen en anarchisten weigeren toe te geven aan de angst. Zij zetten hun strijd voort, al moeten ze dat nu noodgedwongen meer in verborgenheid doen. Ze weigeren de handdoek in de ring te gooien en gaan niet akkoord met deze beschamende maatregelen. Spanje zegt een democratie te zijn, maar de sociale strijd ontmaskert de staat als een onvervalste dictatuur. In Spanje woedt onverminderd de anarchistische strijd met als inzet de straat en het alledaagse leven.

1: De Engelse term "Gag law" wordt internationaal gebruikt om de methode waarmee de Spaanse wetgever haar kritische burgers het zwijgen op legt te omschrijven. Een "gag" is de stoffen prop die gijzelaars in hun mond krijgen om het schreeuwen om hulp ommogelijk te maken.

Enkele van de meest controversiële onderdelen van de Spaanse worgwet

1. Fotograferen of opnemen police
€600 tot €30.000 boete
2. Vreedzaam verzet tegen de autoriteiten
€600 tot €30.000 boete
3. Bezetten van een bank als protest
€600 tot €30.000 boete
4. Een niet geautoriseerd protest
€600 tot €30.000 boete
5. Bijeenkomsten houden in de publieke ruimte
€100 tot €600 boete
6. Tegenwerken of voorkomen van een ontruiming
€600 tot €30.000 boete
7. Zwarte lijsten voor demonstranten, activisten en alternatieve pers zijn wettelijk toegestaan
8. Bijeenkomsten of vergaderingen voor het parlement
€600 tot €30.000 boete
9. Toestaan van willekeurige identiteitscontroles, wat ruimte geeft aan *'Racial Profiling'* van migranten en minderheden
10. De politie mag nu doorzoekingen houden op eigen initiatief, zonder een huiszoekingsbevel
11. De overheid kan elk protest op elk moment verbieden als zij vinden dat de "orde" verstoort wordt
12. Elke vaag omschreven "cruciale infrastructuur" wordt nu verboden gebied voor publieke bijeekomsten en protest indien dit "het functioneren ervan zou kunnen bedreigen"

Vlammend Griekenland

"Wij vechten voor het leven"

In Griekenland is het vuur weer opgelaaid na een reeks van aanvallen van de staat op de Griekse bevolking. In november waren er traditioneel weer verschillende herdenkingen van de studentenopstand tegen de militaire dictatuur in Griekenland die duurde van 1967 tot 1973. Elk jaar worden eind november veel activiteiten georganiseerd vanuit de universiteiten, de centra die bij de omverwerping van de dictatuur een cruciale rol hebben gespeeld.

Ironisch genoeg treed de politie elk jaar enorm repressief op tegen de herdenkingen. Ook dit jaar kwam het weer tot gewelddadigheden. Meerdere ooggetuigenverslagen van activisten meldden dat de mobiele eenheid vanuit het niets een protest in Athene aanviel met traangas, pepperspray en knuppels. De geharde studentenbeweging weet zich echter kranig te weren en heeft meerdere aanvallen afgeslagen. Uiteindelijk is de polytechnische universiteit aan de rand van de wijk Exarchia bezet. Iets waar het bestuur van de school alles op alles voor had gezet om dit te voorkomen. Het bestuur had zelfs de politie de universiteit laten bezetten. Een in Griekenland beladen keuze; de universiteiten mogen door de politie sinds de val van de dictatuur wettelijk niet betreden mogen worden. Binnen de repressieve Griekse overheid gaan er echter steeds meer stemmen op om deze wetgeving te veranderen.

Een andere reden dat Griekenland op de rand van een nieuwe sociale explosie staat, is de zaak van Nikos Romanos (21), die 31 dagen in hongerstaking was. Op 3 december was er een groot protest van meer dan 10.000 mensen in Athene in solidariteit met anarchisten Nikos Romanos en zijn kameraden Yannis Michailidis, Andreas-Dimitris Bourzoukos and Dimitris Politis.

Nikos Romanos en de anderen zitten inmiddels al twee jaar vast voor een bankoverval en beschuldiging van lidmaatschap van de Conspiracy Cells of Fire, een militante groepering in Griekenland. Deze aanklacht van lidmaatschap wijzen zij echter van de hand.

Bankovervallen als die waar Romanos van worden beschuldigd komen regelmatig voor en zijn vaak politiek gemotiveerd. Het zijn mensen die geen kans hebben om op een andere manier zichtzelf nog te voorzien óf worden gebruikt voor redistributie en de revolutionaire strijd.

Sinds half november zijn Romanos en kameraden in hongerstaking tegen het repressieve regime in de gevangenis waar zij aan blootgesteld worden. Hen wordt onder andere het recht op onderwijs in de gevangenis ontzegd. De zaak van Romanos en kameraden deed eerder ook al veel stof opwaaien. Zij werden namelijk bij hun arrestatie en latere verhoor op het politiebureau ernstig mishandeld door de politie. Foto's die door de politie werden vrijgegeven om aan te tonen dat dit niet zo zou zijn, bleken echter zwaar bewerkt in een poging de verwondingen digitaal weg te poetsen.

Romanos was een goede vriend van Alexandros Grigoropoulos, een jonge anarchist die in 2008 op 15 jarige leeftijd in de wijk Exarchia in Athene werd doodgeschoten door een politieagent. Romanos was een van de weinige getuigen van de moord. Op 6 december waren er in Griekenland ter herdenking van Alexandros verschillende demonstraties, samenhangend ook in solidariteit met Romanos en zijn kameraden.

Na 31 dagen hongerstaking heeft Nikos Romanos in zeer kritieke toestand uiteindelijk zijn eisen zien worden ingewilligd en heeft hij het recht op onderwijs gewonnen. Zijn strijd heeft in Griekenland veel aanzien gekregen en is symbool geworden van de kansloze positie van de jeugd in Griekenland en de strijd tegen de bezuinigingen door een overheid die bezig is met het pleasen van de Europese Centrale Bank over de ruggen van de verarmde bevolking.

Fragment uit het statement van Nikos Romanos tegenover de Griekse rechtbank

"Ik sta hier als jullie verklaarde en onrouwige vijand. Ik smeek niet om zachtzinnigheid, ik zoek geen dialoog met jullie of jullie gelijken. Mijn waarden zijn in oorlog met die van jullie; zo scherp dat elke zin waarmee ik kom als een scheermes jullie maskers van hypcrisie verder verscheurt, onze rollen en posities verder verduidelijkend. Jullie stellen honderden pagina's aan documenten op en blijven nieuwe zaken vormen om ons voor decennia te begraven in jullie gevangenissen der democratie. Jullie bereiden je voor om "speciale detentie voorwaarden" op ons toe te passen; de enige coup die nog ontbreekt in de tempel van 'speciale behandelingen' die jullie creëren om ons te bevechten. De simpele wetten der fysica dicteren dat reactie de consequentie is van actie. Buiten de rechtbank op de vrije gronden, zijn opstandige mensen - kameraden voor mij, terroristen voor jullie - wie niet de intentie hebben onze uitroeiing te tolereren zonder jullie en jullie politieke leiding als eerste te laten bloeden. Je kunt dit als een bedreiging zien als je wilt. Ik geloof echter dat dit de cynische realiteit is. Elke handeling heeft zijn tol. Ik denk dat, als rechters en dienaars van de wet, jullie het hierover met me eens zijn."

Operatie Pandora

Doorzoekingen en arrestaties in Spanje

DOOR MARTA GARCÍA OLIVER

Op 16 december 2014 ontwaakten veel anarchisten in Barcelona met slecht nieuws. Om 5 uur in de ochtend bereikten de eerste berichten hen. Een grootschalige politieoperatie had drie karakteristieke anarchistische plekken vernietigd. Tegelijkertijd werden huiszoekingen uitgevoerd bij bekenden van anarchisten in andere plaatsen.

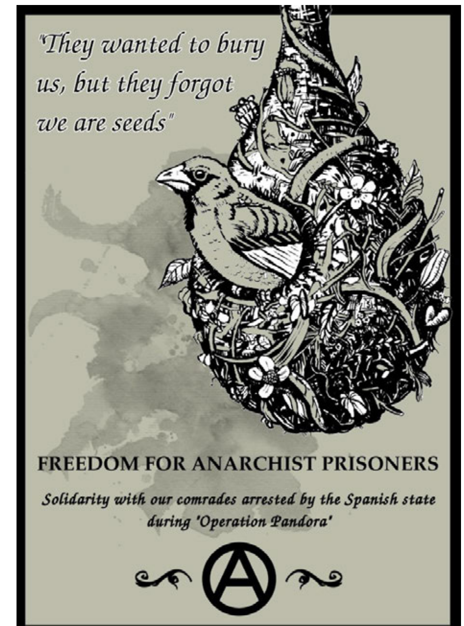
Later op de dag werd wat duidelijker wat er aan de hand was. De operatie van de politie werd gecoördineerd door het Nationaal Hoger Gerechtshof in Madrid en elf mensen werden die dag gearresteerd. De politie gebruikte termen die ook in de media zoemden; “Operatie Pandora” en “Anarchistisch terrorisme”. De operatie was gericht tegen anarchisten die ervan werden beschuldigd een terroristische organisatie te vormen. Twee dagen later werden in Madrid zeven van de elf gearresteerde mensen veroordeeld tot preventieve gevangenschap. Het Nationaal Hoger Gerechtshof beroept zich op geheimhouding en geeft geen redenen op waarom de zeven gevangen gezet zijn of wat de aanklacht tegen hen is.

De gevangenen hebben iets gemeen. Zij zijn anarchisten. Zij hebben zichzelf met die naam getooid, zoals wij dat als anarchistische groep ook doen. De anarchistische praktijk houdt meer in dan een politieke ideologie uitdragen, het is politiek bedrijven buiten de politieke instituties om, het is de politiek van de straat en het alledaagse leven. Om hun politiek vorm te geven zijn sommigen actief in anarchistische buurthuizen, waar de houdbaarheid van ideeën over horizontale organisatie in de praktijk worden getoetst en weerstand tegen onderdrukking wordt geboden. Vanuit deze buurthuizen bouwt de Spaanse anarchistische beweging aan alternatieve sociale structuren en doorbreekt ze de begrenzingen waardoor de dromen over een andere wereld worden ingeperkt.

DE STAAT HOUDT NIET VAN ANARCHISTEN; WIJ ANARCHISTEN HOUDEN OOK NIET VAN DE STAAT

De Spaanse staat ziet zich gedwongen om deze beweging te criminaliseren om zo haar onderdrukking te rechtvaardigen. De staat creëert het beeld van een interne vijand. De onderdrukking door de Spaanse staat neemt toe, wat ook blijkt uit de recente aanpassingen van het strafrecht en de invoering van de “worgwet” (zie p17). De strategie van de staat is erop uit om van de anarchisten de zondebokken te maken om daarmee angst te verspreiden en haar repressie te rechtvaardigen. De staat houdt niet van anarchisten. Wij anarchisten houden ook niet van de staat, niet van haar politie, niet van haar gevangenissen, noch van het systeem dat dit alles bij elkaar houdt. Wij hebben een conflict en daar lopen we niet voor weg. Door de anarchistische beweging te criminaliseren hoopt de staat iedereen die genoeg heeft van haar beleid, of in opstand tegen haar wil komen, bang te maken en het zwijgen op te leggen.

De Spaanse staat valt onze kameraden aan en beroept zich op het bestrijden van een zogenaamde terroristische organisatie. Een beschuldiging die nergens op gebaseerd is, maar wel onrust in de publieke opinie veroorzaakt. Waarom zet de Spaanse staat zo’n grof middel in? Wat wil ze daarmee bereiken? Zou de Spaanse staat iets te verbergen hebben?

Aangedaan maar strijdbaar spreken wij onze zorgen uit over onze Spaanse kameraden. Wij zijn in gedachten bij hen en betuigen hen onze steun. Zij vragen niet om hulp, maar om solidariteit. Door de ervaringen van de Spaanse anarchisten wordt de vraag “wat kan ik doen tegen zo’n machtig staatsapparaat” urgent en actueel.

We hopen dat onze kameraden als je dit artikel leest, weer in vrijheid zijn. Maar waarschijnlijk is dat ijdele hoop en zelfs als zij op vrije voeten zijn, dan mogen we niet vergeten dat op dit moment op verschillende plekken in Europa mensen gevangen zitten omdat zij anarchistische politiek bedrijven. Deze gevangenen kunnen jou steun hard gebruiken. Je kunt deelnemen aan supportacties voor gevangenen. Je kunt brieven en steunbetuigingen aan gevangenen sturen en hen laten weten dat zij niet alleen staan in hun strijd. Wij blijven strijden voor gelijkwaardige samenleving en rekenen op jouw steun. De meest krachtige steun voor gedetineerde anarchisten is de voortzetting van de anarchistische politiek in de straat en in het alledaagse leven.

Detekt

Nieuwe software om surveillancesoftware te detecteren

Afgelopen week kwam Amnesty International, in samenwerking met verschillende burgerrechtenorganisaties uit Duitsland, met het programma Detekt. Het is een programma voor journalisten en activisten dat geavanceerde surveillance software van overheden kan detecteren op je harde schijf en in het geheugen van je PC.

Overheden van verschillende landen hebben software ontwikkeld of laten ontwikkelen dat toegang kan verschaffen tot de computer van mensen die zij in de gaten willen houden. Het gaat hierbij zeker niet om de zoveel besproken 'extremisten' waarmee overheden de steeds verdere afbreuk van privacy en burgerrechten legitimeren, maar veelal ook om sociaal-activisten en kritische journalisten die al dan niet gebruikt worden om toegang tot hun bronnen te krijgen etc.

De software die de geheime diensten en politiekorpsen gebruiken, zijn der mate geavanceerd dat deze niet door gewone virusscanners worden gedetecteerd. Veel van deze software geeft toegang tot browsergeschiedenis, verzamelde cookies, geeft de mogelijkheid tot het registreren beeld en de toetsen die iemand op diens toetsenbord indrukt (en daarmee de paswoorden voor websites, mail, bank enzovoort blootgeeft) en kan ook op afstand webcam en microfoon aanzetten zonder dat de gebruiker dit door heeft. Digitale suveillance is het *'Das Leben der anderen'*[1] van de 21ste eeuw, gezien de centrale rol die de computer in onze moderne samenleving speelt.

Detekt kan surveillancesoftware detecteren maar heeft wel een kanttekening; het is geen reguliere virusscanner waarmee je je computer scant, de bedreiging verwijderd, waarna je vervolgens vrolijk verder kunt gaan. Detekt kan enkel melden of er software gevonden is en meldt je, bij vondst, allereerst je computer niet meer te gebruiken en contact op te nemen met experts die je verder kunnen helpen.

Hoewel Amnesty International en veel andere burgelijke organisaties niet de intentie hebben systematische systeemsveranderingen door te voeren, juigen we de ontwikkeling van programma's als Detekt wel degelijk toe. Deze middelen kunnen we als bescherming gebruiken van onze rechten en in de strijd voor een andere wereld.

De softwarepakketten van overheden en het bedrijfsleven zijn een ernstige bedrijging voor onze privacy én vrijheid. Het is een industrie waar inmiddels miljarden mee gemoeid zijn. De Coalition Against Unlawful Surveillance Exports schat dat er een jaarlijkse omzet van 5 miljard omgaat in deze digitale surveillance industrie.

Detekt is gratis te downloaden via: www.resistsurveillance.org.

1: Das Leben der Anderen [2011]: Film over de spionage programma's van de Stasi in Duitsland tijdens de DDR.

Jaarwisseling bij de gevangenis

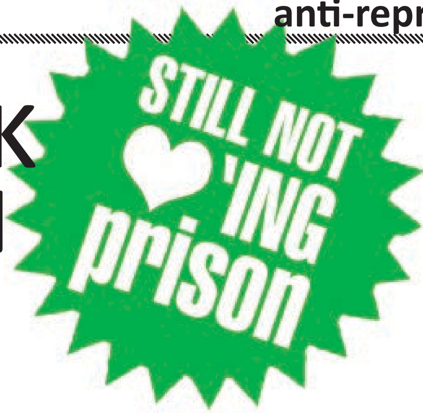
Jaarlijks worden met oudjaar over de hele wereld demonstraties bij gevangenissen gehouden, in solidariteit met gevangenen. We staan daar niet omdat we zwaardere straffen willen, maar omdat we hen willen laten weten dat er mensen zijn die om hen geven. Dat we gevangenen niet vergeten. Zo'n demonstratie is ook een bezinningsmoment om stil te staan bij wat de gevangenis als instituut is en hoe deze werkt. Een gevangenis is voor ons een symptoom van een zieke samenleving. Een symptoom van een samenleving die de confrontatie met diens problemen uit de weg gaat en daarom mensen isoleert en buitensluit – als straf.

De gevangenis als instituut ter discussie stellen lijkt op het eerste gezicht misschien vreemd. Wat er in de gevangenis gebeurt, is echter maar erg oppervlakkig bekend. Dat geldt zeker voor de maatschappelijke rol van de gevangenis. Dat de gevangenis geen afschrikwekkend effect heeft en geen positieve veranderingen teweegbrengt wordt hardnekkig verzwegen. De gevangenis dient een ander doel: het stimuleert mensen in de samenleving om te denken in termen van legaal en illegaal, crimineel en goede burger. De gevangenis is er om de eenheid van ons samenleven te breken en gehoorzaamheid af te dwingen.

Buiten het oog van de camera vinden in gevangenissen in Europa op dit moment grote veranderingen plaats – in negatieve zin wel te verstaan. In navolging van de Verenigde Staten en net als in veel andere Europese landen is de gevangenis ook in Nederland onderhevig aan vergaande privatisering. Niet alleen openbare voorzieningen als nutsbedrijven, openbaar vervoer, beveiliging of zorg

Anarchist Black Cross Nijmegen stopt er mee

"We decided to call it quits"

Anarchist Black Cross (ABC) Nijmegen houdt er mee op. De gevangenenondersteuningsgroep die ooit begon als een werkgroep van de AGN, stopt na vijf jaar diens activiteiten. Vijf jaren van ondersteuning, creëren van bewustzijn, theoretische verdieping en het opbouwen van kennis over het gevangeniswezen in Nederland en elders, zijn geen verloren jaren. We hebben altijd nauw samengewerkt met ABC-Nijmegen en omdat we als de AGN grote waarde hechten aan de ondersteuning van onze gevangen kameraden zullen we ons moeten beraden hoe we ondersteuning vorm zullen geven.

ABC-Nijmegen, bedankt voor jullie inspanning en tot op de barricades! Hieronder is het vertaalde statement, zoals die in het Engels is te lezen op de website van ABC-Nijmegen:

"Beste allen,

Zoals jullie waarschijnlijk hebben opgemerkt, was er de laatste tijd weinig tot geen activiteit van Anarchist Black Cross Nijmegen. Helaas hebben we besloten om het zo te houden. Een aantal jaar hebben we ons best gedaan om een actieve groep te vormen op onze eigen manier steun verleend aan gevangenen en de gevangenissenstrijd.

We hebben ontelbare schrijfavonden georganiseerd, een hoop infoavonden, behoorlijk wat benefietfeestjes en –concerten en we hebben veel artikelen geschreven en vertaald voor zines. Als een groep en individuen zijn we gegroeid op praktisch en theoretisch gebied, vooral tijdens onze meetings en discussiedagen of wanneer we afspraken als vrienden.

We zijn nog steeds zo gepassioneerd om het gevangenissysteem neer te halen als we waren op het moment dat we begonnen met dit collectief in 2007, helaas hebben we moeten concluderen dat iedereen van ABC-Nijmegen simpelweg te druk is met andere zaken om de groep naar behoren draaiende te houden; dit was een moeilijke realisatie voor ons allen. Dus ja, we hebben besloten om te stoppen. De website blijft online, aangezien er te veel informatie op staat om het uit de lucht te halen, hoewel ons e-mailadres niet meer gecheckt wordt.

Ondertussen zullen we allemaal individueel op onze eigen manier omgaan met de afschaffing van gevangenissen.En misschien zullen nieuwe collectieven en initiatief opbloeien in de toekomst. Het is jammer dat we ABC-Nijmegen niet in stand kunnen houden, maar gelukkig zijn er anderen manieren om door te vechten.

We houden nog steeds niet van de gevangenis, en zullen dat ook nooit doen!

Met liefde en woede; we zullen elkaar zien!

Anarchist Black Cross Nijmegen

zijn een bedrijvigheid geworden waaraan men geld wil verdienen – sinds 2015 tracht men dit ook met het opsluiten van mensen. De AGN zal in een volgend nummer hier inhoudelijk meer op in gaan.

In Amsterdam, bij de Schipholgevangenis voor vluchtelingen hebben op 31 december tijdens de jaarwisseling zich zo'n 100-120 mensen verzameld, om aandacht te geven aan de belangen van gevangenen.

"Er valt veel te zeggen over de omstandigheden [...], eenzame opsluiting waar mensen onder te lijden hebben, medische zorg die ze daar ontzegd wordt, de eindeloze tijd dat men daar zit en de psychologische terreur die ze daar ondergaan."

"Niet alleen is de lawaaidemonstratie die wij daar gehouden hebben een protest, maar ook bedoelt als solidariteitsactie, om een hart onder de riem te steken. Gevangenen laten weten dat ze niet vergeten zijn en dat wij met hen samen een nieuw jaar in luiden dat hopelijk meer voor ze in petto heeft dan opsluiting."

Ook op andere plekken in Europa en daarbuiten werd dit jaar weer naar de gevangenissen getrokken. In Duitsland waren er op verschillende plekken acties onder het motto 'Silvester Zum Knast' (vert. 'Met Oudjaar naar de Gevangenis'). In Dortmund en Freiburg waren zo'n 20 mensen op de been, in Köln, waar het protest door de politie uiteindelijk onmogelijk werd gemaakt waren dit er zo'n 200 mensen. Tijdens de jaarwisseling in Berlijn waren in de namiddag zo'n 200 mensen die langs de vrouwengevangenis trokken. Later die nacht was er een grotere demonstratie van 400-500 mensen bij de grote gevangenis in Moabit – ondersteund met vuurwerk en leuzen in solidariteit met de gevangenen, gevangen kameraden en tegen de gevangenismaatschappij.

Het nieuwe project van CrimethInc.

'To Change Everything'

Het anarchistische collectief CrimethInc. uit de Verenigde Staten heeft afgelopen maand een campagne gehouden via Kickstarter voor een ambitieus nieuw project genaamd 'To Change Everything' (vert. Om alles te veranderen).

Het idee voor dit project komt voort uit de frustratie niet goed in te kunnen spelen op de massale protestbewegingen die zich de afgelopen jaren wereldwijd hebben vertoond – en voor CrimethInc. natuurlijk in het bijzonder in hun thuisbasis; de VS. Denk aan de massale Occupy-beweging, die de anders zo moeizaam in beweging komende Amerikaanse samenleving maanden lang op diens grondvesten deed schudden, maar ook de huidige maatschappelijke onrust rondom de moord op Michael Brown en vergelijkbare gevallen.

De rimpels in de anders zo glad gestreken orde creëren ruimte voor andere inzichten, kritische vragen worden gesteld die vragen om radicalere antwoorden dan de gelikte praatjes van politici en politie. Met 'To Change Everything' komt CrimethInc. met een boekje dat voor nieuwe geïnteresseerden zou kunnen dienen als een primer voor een anarchistisch wereldbeeld.

Door middel van een collectieve financiering heeft het project meer dan 22.000 dollar op weten te halen. Hiermee gaat het collectief over tot het drukken van een oplage van 100.000 full-color boekjes. Daarvan zullen er door de mooie opbrengst van de campagne 2000 kopieën gratis aan gevangenen beschikbaar worden gesteld. Ook komt een gratis online versie van het boekje met een ondersteunende website en korte film in samenwerking met Submedia.tv.

Aan het project wordt door 20 verschillende anarchistische groepen over de wereld gewerkt aan vertalingen, van Duitsland tot de Filepijnen, van Brazilië tot Roemenië. Voor deze groepen zal ook geld beschikbaar zijn om een uitgave in hun eigen taal uit te kunnen geven.

Meer weten over het project?
Check: www.crimethinc.com

CrimethInc. ExWorkers Collective

CrimethInc. heeft verschillende projecten lopen. Ze hebben een blog waar met enige regelmaat artikelen met analyse en achtergronden verschijnen, ze zijn betrokken bij allerhande evenementen en sinds iets meer dan een jaar hebben ze een tweemaandelijkse PodCast waarin anarchistische ideeën centraal staan: The ExWorker.

Daarnaast heeft het collectief meerdere boeken en pamfletten op hun naam staan waaronder het geliefde 'Days of War, Nights of Love' en het twee jaar geleden verschenen 'Work' – waarover wij in inBeweging #4 een recentie schreven.

Nieuwe brochure

Niet van de Partij - Voorbij Politiek, Voorbij Democratie is een nieuwe brochure van de AGN. Niet van de partij is een vertaling van CrimethInc.'s *'The Party's Over'* en gaat over parlementaire politiek en democratie: waarom stemmen en de parlementaire weg niet de oplossing kan en zal zijn voor onze alledaagse problematiek.

Niet van de Partij - Voorbij Politiek, Voorbij Democratie, Maart 2014

Gratis te bekijken en downloaden via onze website en voor €2,50 te bestellen te bestellen via het contactfomulier: www.anarchistischegroepnijmegen.nl

Submedia.tv

Een decennium van verzet

Het radicale mediaplatform Submedia.tv draait alweer zo'n 10 jaar mee. Tijd om eens wat meer licht te schijnen op dit voor zo velen zo onbekende project. De productieve filmmaker Franklin Lopez die achter het platform zit, weet een explosieve mix te creëeren van grappige filmpjes en serieuze informerende documentaires van hoge kwaliteit.

"IT'S THE END OF THE WORLD AS WE KNOW IT AND I FEEL FINE!"

Met serieuze onderwerpen, maffe karakters, bizarre montage en hilarische fragmenten weten de host 'the Stimulator' en zijn gestoorde alter-ego "the Agitator' ons op de hoogte te stellen van verzet over de gehele wereld. Met zijn video's toont de maker aan dat de in de reguliere media ogenschijnlijk geisoleerde opstanden en brandhaarden in de wereld een verband hebben. In ITEOTWAWKIAIFF bestaat uit grappige sketches uit allerhande hollywoodfilms, nieuwsbeelden voorzien van achtergronden en ook interviews met activisten die zich bezighouden met specifieke onderwerpen als het beschermen van kwetsbare ecosystemen, de nog altijd voortschrijdende koloniale bezetting in Canada, studentenstrijd, racisme en de opkomst van fascisme in de 21ste eeuw, arbeidsstrijd, anti-gevangenisstrijd en ga zo maar door.

Naast ITEOTWAWKIAIFF heeft de maker ook nog een veel genuanceerdere maar niet minder radicale kant. Met zijn documentaires toont hij aan dat over vaardigheden van een serieuze journalist beschikt en maakt hij interessante diepgaande video's. Een greep hieruit zijn Street Politicis 101 waarin hij een blik geeft in de grote studentenprotesten die Quebec in de lente van 2012 tegen de verhooging van de schoolgelden, End:Civ dat de problematische koers die onze kapitalistische industriële samenlevingen vaart aantoont met een pleidooi tot verzet en recentelijk ook een belangrijke video over de opstanden in Furgenson.

Centraal in de documentaires van Submedia staan de ervaringen van activisten op de grond. Verhalen die buiten beeld blijven in de reguliere media. Met beelden van acties en protesten en interviews geeft Submedia de gebeurtenissen weer door de ogen van de getroffenen.

Check: www.submedia.tv

Revolutionair woordenboek

Woorden voor begrip en duiding van de wereld

Revolutie – re-vo-lu-tie (de; v; meervoud: revoluties)

Een plotselinge verandering in de bestaande toestand; een algehele ommekeer: een omwenteling, de omverwerping van de huidige orde en de vervanging ervan voor iets totaal nieuws. Echter ook een begrip dat ernstig aan inflatie onderhevig is en in marketing vaak het tegenovergestelde betekent: reformisme. "Een revolutionaire ontwikkeling [...]" welke uiteindelijk nog steeds dat is wat het was, maar met lichte aanpassingen. Dit is dan ook direct moment waarop de revolutionair alert moet zijn, ook politieke en sociale revoluties hebben hun spindoctors.

Opstand – op-stand (de; m; meervoud: opstanden)

Algemene oproer, verzet op grote schaal, m.n. tegen het wettig gezag: in opstand komen, opstand maken; (uitdr.) tegen iets in opstand komen, zich er niet bij kunnen neerleggen, uiting geven aan zijn afkeer; (uitdr.) mijn maag komt ertegen in opstand, diepe walging ervaren. Etymologisch verwant aan; opstaan, mens-wording, (lat.): emancipare. Wordt vaak verward met revolutie, is daar nochtans scherp van te onderscheiden; "Opstand is de verovering van vrijheid, maar revolutie is de fundering van de bevrijde mens (H. Arendt). Vgl. opstandig (bijv nmw); natuurlijke staat van de mens.

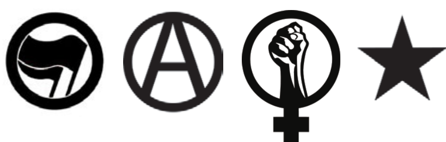
Patriarchaat - pa-tri-ar-chaat (het; onzijdig; pater - vader; arche - heersen, grond)

In de moderne maatschappijanalyse staat het patriarchaat voor een sociale gemeenschap waarin de man de dominante rol heeft ingenomen; het glazen plafond voor vrouwen is een kenmerk van de patriarchale samenleving. Patriarchie staat voor ongelijkheid op basis van sekseverschillen. Feminisme bekritiseert het ongefundeerde patriarchaat. Onze huidige maatschappij wordt gekenmerkt door een sterk patriarchaat met ingebouwde vrouwenongelijkheid.

"YOU MIGHT ALREADY BE AN ANARCHIST"

HOUD VOOR NIEUWS EN ACTIVITEITEN ONZE WEBSITE IN DE GATEN

WWW.ANARCHISTISCHEGROEPNIJMEGEN.NL

Agenda

JANUARI

• 21 januari / Open actiongroup Just Do Ii! / "Capitalism works….. for 1% of us" actieavond / www.grotebroek.nl

• 24 januari / Filmfestival Breinwind / Anarchistisch Filmfestival / Vrije Ruimte, Schouwburgring, Tilburg / www.tanarchos.nl

• 30 januari t/m 1 februari / 2.DH5 / Festival voor activisten en wereldversleutelaars / www.2dh5.nl

FEBRUARI

• 28 februari / Reclaim the Seeds weekend / Zadenbeurs met workshops, debat en lokale tuin-actie / www.reclaimtheseeds.nl

MAART

• 8 maart / Internationale Vrouwendag

• 18 maart / Blockupy - Let's take over the Party / Internationale actie tegen openingsgala van de ECB in Frankfurt (DE) / www.blockupy.org

• 28 maart / "Ten Years Later" / Demonstratie om de moord op Thomas Schulz door een neonazi te herdenken, Dortmund (DE)

MEI

• 1 mei / Revolutionaire 1ste mei - Internationale Dag van de Werkers

• 1 t/m 3 mei / Onderbroek DIY-Fest / Politiek muziekfestival / Grote Broek, Nijmegen / www.grotebroek.nl

SOCIALE EN ZELFWERKZAME PLEKKEN EN GROEPEN

Plekken

DE GROTE BROEK

De Onderbroek / poppodium, bar en disco / vrijdag kroegavond

De Klinker / woensdag soepcafé 18:30 / zaterdag dagcafé 12:00-16:30 / zaterdag & zondag eetcafé vanaf 18:00

Tweede Walstr. 21 / v. Broekhuysenstr. 46
www.grotebroek.nl

DE BIJSTAND

Kroeg / dagelijks geopend / 15:00-03:00

van Welderenstr. 104, Nijmegen
www.debijstand.nl

DE PLAK

Collectief eetcafé met een betrokken en eigenzinnig karakter / elke dag geopend vanaf 12:00

Bloemerstraat 90, Nijmegen
www.cafedeplak.nl

EXTRAPOOL;

Kunstscollectief, drukkerij, muziekzaal

Tweede Walstr. 5 en 23
www.extrapool.nl

STICHTING OVERAL

Kringloopwinkel, geeft subsidies weg aan goede doelen / woensdag & zaterdag van 14.00-17.00

Bredestraat 52, Nijmegen
www.overal.org

BASTA

Ideële kringloopwinkel / woensdag 14:00-17:00 en zaterdag 12:00-17:00

Begijnenstr 34, Nijmegen
www.bastanijmegen.nl

Groepen en organisaties

ANARCHISTISCHE GROEP NIJMEGEN

Werk- en actiegroep die met theorie en praktijk verbind voor nieuwe dagen.

www.anarchistischegroepnijmegen.nl
www.vrijebond.nl

VRIJE BOND

Landelijke anarchistische organisatie met verschillende werkgroepen en magazine de Buiten de Orde

www.vrijebond.nl

DOORBRAAK

Landelijke linkse basisorganisatie

www.doorbraak.eu

ANARCHISTISCHE BIEB DE ZWARTE UIL

Bibliotheek met radicale literatuur voor die andere wereld waar je altijd al van droomde / elke zaterdag 12:00 - 17:30

MULAWAN

No-Border keukencollectief dat tweewekelijks soli-eetcafé organiseert in de Klinker.
Check www.grotebroek.nl voor meer info en openingstijden

STICHTING GAST

Migranten en geïllegaliseerden steunpunt in Nijmegen

www.stichtinggast.nl

STRAATMENSEN VOOR STRAATMENSEN

Kookgroep van voor en door de dak en thuislozen in Nijmegen.

www.straatmensen.nl

AFRR; ANARCHISTISCHE FEDERATIE RIJN/ROER.

Verschillende anarchistische groepen in het Roergebied (Duitsland) verenigd in een federatie en de FdA.

www.afrheinruhr.blogspot.de

BIJDRAGEN AAN INBEWEGING? MAIL ONS OP AGN@RISEUP.NET